អ្នកជឿលើព្រះយេស៊ូវ និងការផឹកគ្រឿងស្រវឹង

និពន្ធ និងរៀបរៀងដោយ



www.facebook.com/SeekingtheWisdomofJesusinKhmer

© រក្សាសិទ្ធិ ២០១៦

មាតិកា

ជំពូក ទី១ សេចក្តីលំនាំដើម..... ១

ជំពូក ទី២ កុំឲ្យស្រវឹងស្រាឡើយ – *អេភេសូរ ៥:១៨*..... ៣

ជំពូក ទី៣ ស្រាទំពាំងបាយជូរនៅសម័យបុរាណ..... ៧

ជំពូក ទី៤ ស្រានៅសម័យបច្ចុប្បន្ន.....១៥

ជំពូក ទី៥ តើព្រះគម្ពីរគាំទ្រឲ្យយើងផឹកគ្រឿងស្រវឹងសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ពិតមែនឬទេ ?.....១៨

ជំពូក ទី៦ អ្នកណាដែលវង្វេងដោយគ្រឿងស្រវឹងឈ្មោះថា គ្មានប្រាជ្ញា – *សុភាសិត ២០:១*..... ២៨

ជំពូក ទី៧ បើខ្ញុំផឹកស្រា តើទង្វើនេះអាចនាំឲ្យបងប្អូនរួមជំនឿជំពប់ដួលដែរ ឬយ៉ាងណា ?.....៣២

ជំពូក ទី៨ បើខ្ញុំផឹកស្រា តើវាប៉ះពាល់ដល់ព្រះកិត្តិនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ យ៉ាងដូចម្តេចដែរ ?..... ៣៦

ជំពូក ទី៩ តើស្រាអាចធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំបានស្ងប់ក្សេមក្សាន្តបានដែរឬទេ ?.....៤១

ជំពូក ទី១០ កាតព្វកិច្ចរបស់គ្រូៗក្នុងក្រុមជំនុំចំពោះបញ្ហាស្រា.....៤៤

ជំពូក ទី១១ តើធ្វើដូចម្តេច នៅពេលដែលគេអញ្ជើញខ្ញុំទៅចូលរួមក្នុងពិធី បើខ្ញុំជឿថា មិនត្រូវផឹកស្រា ?.....៥០

ជំពូក ទី១២ ក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់អស់អ្នកដែលជាប់ញៀនស្រា ៥៥

ជំពូក ទី១
សេចក្តីលំនាំដើម

គ្រីស្ទបរិស័ទភាគច្រើនធ្លាប់ផឹកស្រាតាំងពីមិនទាន់ជឿលើព្រះយេស៊ូវមកម្ល៉េះ។ បន្ទាប់ពីជឿហើយ អ្នកខ្លះបានឈប់ផឹកតែម្តង អ្នកខ្លះនៅតែផឹកម្តងម្កាល ហើយអ្នកខ្លះទៀតបន្តផឹកច្រើនក្នុងសេរីភាព ដោយគ្មានអ្វីប៉ះពាល់ដល់សតិសម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ គ្រីស្ទបរិស័ទភាគច្រើនមិនដែលបានឮពីការបង្រៀនអំពីការផឹកស្រាក្នុងព្រះគម្ពីរ ដូច្នេះ មិនដឹងប្រាកដថា យើងផឹកបាន ឬមិនបានទេ។ អ្នកជឿលើព្រះយេស៊ូវដោយចិត្តស្មោះត្រង់ ពិតជាចង់ដឹងពីភាពពិតនៃរឿងនេះ។

ដោះស្រាយរឿងស្រានេះដោយពឹងលើប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន ពិតជាពិបាកខ្លាំងណាស់ ពីព្រោះវាជាបញ្ហាដ៏ចង្អៀតចង្អល់។ ម្យ៉ាង ស្រុកខ្មែរបានយកព្រះពុទ្ធសាសនាជាសាសនារបស់ជាតិ ហើយក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនានោះបានបង្រៀនថា បុគ្គលណាដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធ នឹងចង់គោរពប្រតិបត្តិតាមឱវាទល្អៗនៅក្នុងសាសនា ដូចជា «គប្បីវៀរចាកការសេព (ផឹក) គ្រឿងស្រវឹងគ្រប់ប្រភេទ»។[1] ដូច្នេះ បើសិនជាគ្រីស្ទបរិស័ទយើងផឹកស្រា នោះអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនានឹងមើលមកយើងថា ជាពួកអសីលធម៌។ យ៉ាងនេះ គឺយើងបានបន្ទុះបង្អាប់ដល់ព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយនាំឲ្យអ្នកមិនជឿរិះគន់ជាក់យើង ក្នុងឈ្មោះជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ក្នុងសង្គម ដែលជាបរិយាកាសនៅជុំវិញខ្លួនយើងរាល់ថ្ងៃ មានមនុស្សជាច្រើន ដែលចូលចិត្តផឹកឲ្យស្រវឹង។ ប្រសិនបើយើងមិនព្រមផឹកស្រារួម

(១) សីល ទី៥ ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា យោងតាមសៀវភៅ *ព្រះពុទ្ធទ្រង់បង្រៀនអ្វី?* និពន្ធដោយលោក លីន កុសល បោះពុម្ពឆ្នាំ ២០១១ ទំព័រ ២០៣

ជាមួយនឹងពួកគេទេ នោះមុខតែត្រូវគេចំអកឡកឡឺយដាក់យើង ឬប្រហែលជាគេនឹងលែងរាប់អានយើងតែម្តង។ តើគួរឲ្យជ្រើសយកផ្លូវមួយណា?

ថ្វីបើការសំរេចចិត្តនេះអាស្រ័យទៅលើបុគ្គលម្នាក់ៗដោយខ្លួនឯងក៏ដោយ ក៏យើងដឹងប្រាកដហើយដែរថា ព្រះជាម្ចាស់ «**ទ្រង់ជំនុំជំរះ តាមការដែលគេប្រព្រឹត្តរៀងៗខ្លួន ឥតរើសមុខអ្នកណា**» (*១ពេត្រុស ១:១៧*)។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែស្គាល់អំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គយ៉ាងច្បាស់លាស់ ដើម្បីកុំឲ្យជាប់មានទោសនៅថ្ងៃជំនុំជំរះ។ សំណួរដែលសំខាន់ជាងគេគឺថា *តើព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យយ៉ាងណា?* បើយើងចង់សម្រេចតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គពិតមែន ទុកដូចជាអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់ នោះត្រូវតែលះបង់បំណងចិត្តរបស់ខ្លួនជាមុនសិន ឲ្យបានផ្តោតអារម្មណ៍យ៉ាងហ្មត់ចត់ទៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់វិញ ដោយចិត្តទន់ភ្លន់ ដែលអាចទទួលការបង្គាប់ពីព្រះអង្គបាន។ ស្គាល់អំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់កាន់តែច្បាស់ នឹងមានប្រាជ្ញាមកពីទ្រង់កាន់តែច្រើនដែរ នោះអាចនឹងដោះស្រាយបញ្ហាស្រាដោយសារប្រាជ្ញាឲ្យបានចម្រើនសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ និងទទួលការសរសើរពីទ្រង់នៅថ្ងៃជំនុំជំរះ។

ក្នុងសៀវភៅនេះ យើងនឹងពិនិត្យមើលវគ្គគម្ពីរដ៏សំខាន់ៗមួយចំនួន ដែលចែងអំពីស្រា រួមមានវគ្គខ្លះដែលបង្ហាញថា ស្រាទំពាំងបាយជូរអាចជាព្រះពរម៉្យាង និងវគ្គខ្លះទៀតដែលប្រាប់អំពីគ្រោះថ្នាក់នៃគ្រឿងស្រវឹង។ យើងនឹងពន្យល់អំពីរបៀបដែលគេធ្វើ និងប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូរនៅសម័យដើម ដើម្បីយល់អំពីអត្ថន័យរបស់វគ្គគម្ពីរទាំងនោះឲ្យបានជិតជិតដល់។ មួយវិញទៀត យើងនឹងពិចារណាអំពីកាតព្វកិច្ចរបស់អ្នកជឿលើព្រះយេស៊ូវចំពោះការប៉ះពាល់ និងលទ្ធផលនៃការផឹកគ្រឿងស្រវឹងដល់សង្គមមនុស្សនាបច្ចុប្បន្នកាលនេះផងដែរ។ រួច ទើបយើងអាចយកសេចក្តីដែលរកឃើញក្នុងព្រះគម្ពីរចំពោះស្រា មកអនុវត្តក្នុងជីវិតសព្វថ្ងៃរបស់យើងបានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដែលគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ជំពូក ទី២
កុំឲ្យស្រវឹងស្រាទំពាំងបាយជូរ – អេភេសូរ ៥:១៨

មានខគម្ពីរជាច្រើនមួយចំនួន ដែលបង្ហាញឲ្យឃើញច្បាស់លាស់ថា ការស្រវឹងស្រា វាជំទាស់ទៅនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គណាស់។ សូមពិនិត្យមើលខគម្ពីរខាងក្រោមនេះ ដោយផ្តោតអារម្មណ៍ក្នុងការស្វែងយល់អំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់៖

វេទនាដល់ពួកអ្នកដែលប៉ិនប្រសប់នឹងផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរ និងអ្នកដែលខ្លាំងពូកែក្នុងការលាយគ្រឿងស្រវឹង។

អេសាយ ៥:២២

ស្រាទំពាំងបាយជូរ នោះរមែងដកយោបល់ចេញ។

ហូសេ ៤:១១

ឯស្រាទំពាំងបាយជូរ ជារបស់បញ្ឆោតមើលងាយ
ហើយគ្រឿងស្រវឹងបង្កើតការឡូឡា
អ្នកណាដែលវង្វែងដោយគ្រឿងទាំង២នោះ
ឈ្មោះថា គ្មានប្រាជ្ញា។

សុភាសិត ២០:១

មិនគួរឲ្យពួកស្តេចបានសោយស្រាទំពាំងបាយជូរ គឺមិនគួរសោះឡើយ
ក៏មិនគួរឲ្យអ្នកដែលជាកំពូលប្រាថ្នាគ្រឿងស្រវឹងដែរ
ក្រែងផឹកទៅហើយ នោះភ្លេចបញ្ញត្តច្បាប់

ហើយបង្វែរសេចក្តីយុត្តិធម៌ពីមនុស្សដែលកើតទុក្ខវេទនាចេញ។

សុភាសិត ៣១:៤-៥

កុំឲ្យនៅកណ្តាលពួកអ្នកប្រមឹកស្រា ឬក្នុងពួកល្មោភសុីឡើយ
ដ្បិតមនុស្សប្រមឹក និងមនុស្សល្មោភនឹងទៅជាក្រ។

សុភាសិត ២៣:២០-២១

តើអ្នកណាមានសេចក្តីពិបាកចិត្ត តើអ្នកណាកើតទុក្ខព្រួយ
តើអ្នកណាមានសេចក្តីទាស់ទែងគ្នា តើអ្នកណាត្អូញត្អែរ
តើអ្នកណាត្រូវរបួសឥតហេតុ តើអ្នកណាមានភ្នែកក្រហម
គឺជាពួកអ្នកដែលអង្គុយផឹកស្រាជាយូរ
ឯពួកអ្នកដែលស្វែងរកស្រាលាយនោះឯង
កុំឲ្យមើលស្រាទំពាំងបាយជូរ ក្នុងកាលដែលមានពណ៌ក្រហម
គឺក្នុងកាលដែលព្រួចពពុះនៅក្នុងកែវ
ហើយហូរចុះទៅដោយស្រួលនោះឡើយ
ដ្បិតដល់ចុងបំផុតនឹងចឹកដូចជាពស់វិញ
ហើយអុចដូចជាពស់ហានុមានផង
ភ្នែកឯងនឹងឃើញស្រីដទៃ
ហើយចិត្តឯងនឹងពោលសេចក្តីខូចអាក្រក់ដែរ
អើ ឯងនឹងបានដូចជាមនុស្សដែលដេកនៅកណ្តាលសមុទ្រ
ឬដូចជាមនុស្សដែលដេកនៅលើចុងដងក្តោង
ឯងនឹងថា គេបានវាយអញ តែអញមិនបានឈឺសោះ
គេបានសំពងអញ តែអញមិនដឹងទេ

តើអញនឹងភ្ញាក់ឡើងវិញដល់កាលណាហ្ន៎
អញនឹងទៅរកផឹកទៀត។

សុភាសិត ២៣:២៩-៣៥

ការសង្ខេបអំពីសេចក្តីខាងលើនេះ គឺព្រះគម្ពីរបានប្រាប់យើងយ៉ាងច្បាស់លាស់ថា ស្រារមែងដកយោបល់ល្អចេញពីមនុស្ស ហើយបញ្ឆោតពួកគេឲ្យវង្វេងពីមាគ៌ាប្រាជ្ញា រួចដើរទៅតាមផ្លូវល្ងីល្ងើវិញ រួមទាំងទៅប្រព្រឹត្តអំពើបាបគ្រប់បែបយ៉ាងទៀតផង។ ជីវិតរបស់អ្នកដែលវង្វេងដោយសារស្រានឹងវេទនាណាស់ ពីព្រោះពោរពេញទៅដោយទុក្ខលំបាកជាច្រើន ដែលគេបង្កឡើងដោយខ្លួនឯង។ គេមិនត្រឹមតែធ្វើឲ្យពិបាកដល់ខ្លួនឯងប៉ុណ្ណឹងទេ គឺគេចេះតែបង្កភាពវឹកវរក្នុងសង្គមទៀតផង ហើយនាំឲ្យមនុស្សជាច្រើនរួមវេទនាជាមួយនឹងពួកគេដែរ។ មិនត្រឹមតែជនប្រមឹកទេ ក៏ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរស្តីបែបនេះចំពោះ «**អ្នកណាដែលវង្វេង**» ដោយគ្រឿងស្រវឹង។ រីឯអ្នកផឹកស៊ីស្រវឹងជាទំលាប់ គេគ្មានសង្ឃឹមថា ព្រះអម្ចាស់នឹងសង្គ្រោះគេឡើយ លុះត្រាតែគេកែប្រែចិត្តសិន ពីព្រោះ «**ពួកប្រមឹក ... មិនដែលបានគ្រងនគរព្រះទុកជាមរដកឡើយ**» (*១កូរិនថូស ៦:១០*)។ ទីបំផុត ព្រះគម្ពីរហាមមិនឲ្យប្រជារាស្ត្រដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គស្រវឹងស្រាជាដាច់ខាតតែម្តង៖ «**កុំឲ្យស្រវឹងស្រា**» (*អេភេសូរ ៥:១៨*)។

ថ្វីបើព្រះគម្ពីរចែងទុកមកចំពោះការស្រវឹងយ៉ាងខ្លាំងដូច្នេះក៏ដោយ ក៏គ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះនៅតែចង់ផឹកគ្រឿងស្រវឹង។ ដើម្បីបង្ហាញថា យើងមានសិទ្ធិសេរីភាពផឹកបាន គេសំអាងទៅលើពាក្យដូចខាងក្រោមនេះជាដើម៖

- ព្រះគម្ពីរមិនដែលហាមថា «កុំឲ្យផឹកស្រាជាដាច់ខាត» ទេ វាគ្រាន់តែហាមថា «**កុំឲ្យស្រវឹងស្រា**» ប៉ុណ្ណោះ (*អេភេសូរ ៥:១៨*)។
- ក្នុងព្រះគម្ពីរបានចាត់ទុកស្រាទំពាំងបាយជូរយ៉ាងបរិបូរណ៌ថា ជាព្រះពរដែល

ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមកមនុស្សទេតើ (*ចោទិយកថា ៧:១៣ និង១១:១៤*)។

- សូម្បីតែព្រះយេស៊ូវផ្ទាល់ក៏បានធ្វើស្រាទំពាំងបាយជូរ រួមទាំងសោយវាទៀតផង (*យ៉ូហាន ២ និងម៉ាថាយ ១១:១៩*)។
- សាវ័កប៉ុលបានបង្គាប់ឲ្យធីម៉ូថេផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរ (*១ធីម៉ូថេ ៥:២៣*)។

ដូច្នេះ គេសន្និដ្ឋានថា «ផឹកស្រាបាន តែកុំឲ្យស្រវឹង» ដោយពុំសូវបានពិចារណាប៉ុន្មាន។ ក៏ប៉ុន្តែ ការរកហេតុផលបែបនេះផ្អែកទៅលើការយល់ច្រឡំ ដែលបង្កឡើងដោយការគិតស្មានមិនត្រឹមត្រូវថា ស្រាដែលមានលក់សព្វថ្ងៃនេះ និងទំលាប់របស់មនុស្សក្នុងការផឹកវា ប្រហែលជាមិនសូវខុសគ្នាពីសម័យគម្ពីរប៉ុន្មានទេ។ ដូច្នេះគេគិតថា បើព្រះគម្ពីរអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សនៅសម័យដើមផឹកស្រា នោះវាប្រាកដជាគាំទ្រឲ្យយើងផឹកស្រានៅសម័យបច្ចុប្បន្ននេះផងដែរ តែសេចក្តីនេះមិនពិតឡើយ។ ពេលយើងសិក្សាស្រាវជ្រាវអំពីស្រាបុរាណ នោះយើងឃើញថា របៀបធ្វើ និងការប្រើប្រាស់ស្រា រួមទាំងគោលបំណង និងទំលាប់របស់មនុស្សជាទូទៅក្នុងការផឹកស្រាគឺខុសគ្នាពីសម័យបច្ចុប្បន្ននេះដាច់ស្រឡះ។ បើយើងចង់យល់អំពីសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះគម្ពីរចែងចំពោះស្រាយ៉ាងជិតជិតដល់ គឺជាស្រាបុរាណដែលគេបានធ្វើនៅសម័យដើម នោះយើងចាំបាច់ត្រូវតែដឹងជាមុនសិនថា *ស្រាដែលគេបានធ្វើនៅសម័យនោះ តើវាយ៉ាងដូចម្តេចដែរ?* ដូច្នេះ ក្នុងជំពូក ទី៣ យើងនឹងពិនិត្យមើលអំពីស្រានៅសម័យគម្ពីរ លុះ ក្នុងជំពូក ទី៤ យើងនឹងពិនិត្យមើលអំពីស្រានៅពេលបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីធ្វើការប្រៀបធៀប។ រួច ទើបយើងអាចអនុវត្តតាមសេចក្តី ដែលរកឃើញក្នុងព្រះគម្ពីរចំពោះស្រាបានត្រឹមត្រូវ។

ជំពូក ទី៣
ស្រាទំពាំងបាយជូរនៅសម័យបុរាណ

បើយើងចង់និយាយថា “មើល ព្រះគម្ពីរអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សផឹកស្រា” នោះក៏ត្រូវសួរដែរថា តើ*អ្នកណា* ដែលព្រះគម្ពីរអនុញ្ញាតឲ្យផឹកស្រា? តើ*ស្រារបៀបណា* ដែលអនុញ្ញាតឲ្យផឹក? ហើយ តើដោយសារ*មូលហេតុអ្វី* ដែលអាចនឹងប្រើប្រាស់ស្រាបាន? កាលណាព្រះគម្ពីរចែងអំពីស្រា គឺមិនមែនចែងចំពោះស្រាបៀរ ឬស្រាខ្លាំងដូចជាស្រាវីស្គី ដែលមានលក់នៅក្នុងទីផ្សារសព្វថ្ងៃនេះឡើយ ហើយ នៅសម័យគម្ពីរមនុស្សក៏មិនបានផឹកស្រាដោយមូលហេតុដូចមនុស្សដែលផឹកសព្វថ្ងៃនេះដែរ។ ព្រះគម្ពីរចែងចំពោះស្រាបុរាណ ដែលគេបានធ្វើនៅសម័យបុរាណ ដោយរបៀបបុរាណ ហើយគេបានប្រើប្រាស់វាតាមទំលាប់បុរាណផងដែរ។ តើអ្នកគិតថា ស្រាបុរាណខុសគ្នាពីស្រាសម័យបច្ចុប្បន្នដែរឬទេ? បើសិនជាខុសគ្នាមែន តើខុសគ្នាត្រង់ណា? នៅក្នុងជំពូកនេះ យើងនឹងឆ្លើយសំណួរទាំងអស់ខាងលើ។

របៀបធ្វើស្រាទំពាំងបាយជូរនៅសម័យបុរាណ

នៅក្នុងសម័យបុរាណ មិនទាន់មានបច្ចេកទេសបិតស្រា ដើម្បីបង្កើនជាតិអាល់កុល ឬរោងចក្រដែលមានម៉ាស៊ីនធំៗសម្រាប់ធ្វើស្រា ដូចមានសព្វថ្ងៃនេះនៅឡើយទេ តែពួកគេបានធ្វើស្រាទំពាំងបាយជូរជាប្រភេទកសិកម្ម នៅក្នុងចំការទំពាំងបាយជូរ។ ពេលបេះ និងប្រមូលផ្លែទំពាំងបាយជូរហើយ ពួកគេបានបញ្ចាន់វានៅក្នុងអាង ហើយទុកទឹកផ្លែឈើក្នុងពាង ឬថង់ស្បែកយ៉ាងយូរឲ្យឡើងជូរតាមធម្មជាតិខ្លួនឯង ទើបវាមានរសជាតិឆ្ងាញ់ និងមានជាតិអាល់កុលខ្លះផងដែរ។ ពួកគេបេះ

ផ្លែទំពាំងបាយជូរក្នុងមួយឆ្នាំបានតែមួយដងទេ ដូច្នេះ ពួកគេត្រូវមានវិធីសាស្ត្រមួយ ដើម្បីរក្សាទុកទឹកផ្លែទំពាំងបាយជូរឲ្យបានយូរ យ៉ាងហោចណាស់ រហូតដល់ដូវប្រមូលផលនៅឆ្នាំបន្ទាប់ទៀត។ ប្រសិនបើមិនបានធ្វើស្រាទំពាំងបាយជូរទេ នោះពួកគេត្រូវខាតបង់ផលប្រយោជន៍នៃភោគផលទាំងអស់ ពីព្រោះវានឹងខូច ដោយក្លាយទៅជាទឹកខ្មេះ ដែលមនុស្សមិនអាចផឹកបានទេ។[២] មួយវិញទៀត ធ្វើទឹកផ្លែឈើដែលគ្មានជាតិអាល់កុលមិនកើតទេ ពីព្រោះវាចាប់ផ្តើមឡើងជូរតាំងពីខណៈពេលបញ្ចាន់ ហើយ នៅគ្រានោះមិនទាន់មានបច្ចេកទេសសម្រាប់បង្ខាំងដំណើរឡើងជូរនៅឡើយដែរ។[៣] ប៉ុន្តែ បើធ្វើស្រាទំពាំងបាយជូរ នោះវាមិនខូចទេ ពីព្រោះជាតិអាល់កុលអាចរក្សាជីវជាតិក្នុងវាបានរាប់ឆ្នាំ ហើយមនុស្សក៏អាចប្រើប្រាស់វាបានរាប់ឆ្នាំផងដែរ។ ដូច្នេះ ពួកគេបានធ្វើស្រាទំពាំងបាយជូរតាមរបៀបធម្មជាតិ ដោយគោលបំណងធំបំផុត គឺរក្សាទុកភោគផលកសិកម្មដ៏បរិបូរណ៍របស់ស្រុកគេឲ្យបានយូរ ហើយពួកគេគ្មានបច្ចេកទេសទំនើបសម្រាប់បង្ខាំងដំណើរឡើងជូរ ឬបច្ចេកទេសទំនើបអ្វីសម្រាប់បិតស្រាឲ្យកើនជាតិអាល់កុលនោះទេ។

ការប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូរនៅសម័យបុរាណ

នៅសម័យបុរាណ ស្រាទំពាំងបាយជូរ និងស្រាធ្វើពីភោគផលផ្សេងៗទៀត គឺជាគ្រឿងផ្សំ ហើយ ជាប្រក្រតីមនុស្សមិនដែលផឹកស្រាដោយមិនលាយជាមួយនឹងទឹកនោះឡើយ។ ក៏ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគេលាយស្រាជាមួយនឹងទឹក នោះវានឹងផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើនក្នុងការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់គ្រប់ៗគ្នា។

---

(២) យោងតាមសៀវភៅ *Christians and Alcohol* និពន្ធដោយលោក Randy Jaeggli បោះពុម្ពឆ្នាំ ២០១៤ ទំព័រ ១២ លេខយោង ទី១ និងទំព័រ ៤១

(៣) យោងតាមសៀវភៅ *Christians and Alcohol* ទំព័រ ១២

រហូតមកដល់សតវត្សរ៍ ទី១៩ នៅមិនទាន់មានបច្ចេកទេសសម្រាប់ច្រោះទឹកស្អាតដូចមានសព្វថ្ងៃនេះនៅឡើយទេ ដូច្នេះ នៅសម័យគម្ពីរ មនុស្សបានប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូរ ដើម្បីសំអាតទឹកពិសា។ ជួនកាល ពួកគេត្រូវផឹកទឹកដែលមកពីប្រភព ឬកន្លែងទុកទឹកមិនស្អាត ដូចជាអណ្តូង ឬពាងជាដើម ហើយ បើពួកគេផឹកទឹកមិនស្អាតបែបនេះ នោះក៏ត្រូវកើតជំងឺ ដូចយើងសព្វថ្ងៃនេះដែរ។[៤] នេះប្រហែលជាមូលហេតុ ដែលលោកធីម៉ូថេឈឺក្រពះក្នុងកណ្ឌ១ធីម៉ូថេ ៥:២៣ ពីព្រោះតាមមើលលោកចង់ផឹកទឹកតែប៉ុណ្ណោះ។ នៅគ្រានោះ ពុំមានលក់ទឹកសុទ្ធទេ ប៉ុន្តែ បើសិនជាពួកគេលាយស្រាទំពាំងបាយជូរជាមួយនឹងទឹកមិនស្អាត នោះជាតិអាល់កុលក្នុងស្រានឹងក្លាយទៅជាថ្នាំរំងាប់មេរោគក្នុងទឹក។ ដូច្នេះ វិធីលាយស្រាទំពាំងបាយជូរជាមួយនឹងទឹកនេះ គឺជាការចាំបាច់ដើម្បីសំអាតទឹក ឲ្យបានការពារសុខភាពរបស់ពួកគេ។

នៅសម័យបុរាណ ស្រាទំពាំងបាយជូរក៏មានចំណែកដ៏សំខាន់មួយក្នុងការចិញ្ចឹមជីវិតរបស់មនុស្សជាតិ។ មនុស្សគ្រប់ៗគ្នាធ្លាប់ផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរលាយជាមួយនឹងទឹកបន្តិច និងនំប៉័ង ដើម្បីបំពេញតំរូវការជាប្រចាំថ្ងៃនៃរូបរាងកាយរបស់ពួកគេ។[៥] ស្រាទំពាំងបាយជូរលាយជាមួយនឹងទឹកបានផ្តត់ផ្តង់នូវថាមពល និងជីវជាតិចិញ្ចឹមដល់សរីរាង្គកាយរបស់ពួកគេ រួមទាំងផ្តល់ជាតិទឹកជាច្រើនផងដែរ ដូចជាទឹកផ្លែឈើ ឬភេសជ្ជៈផ្សេងៗទៀត ដែលយើងផឹកសព្វថ្ងៃនេះ។ សូម្បីតែកូនក្មេងតូចក៏ត្រូវការស្រាទំពាំងបាយជូរ ដើម្បីចិញ្ចឹមជីវិតរបស់ពួកគេ ដូចអាហារដែរ។

---

(៤) យោងតាមឯកសារ “Wine as a Table-Drink in the Ancient World” ដោយលោក Everett Ferguson ក្នុងទស្សនាវដ្តី *Restoration Quarterly* លេខ ទី១៣ បោះពុម្ពឆ្នាំ ១៩៧០ ទំព័រ ១៤៣

(៥) មានឧទាហរណ៍ច្រើនក្នុងព្រះគម្ពីរ ដូចជាលោកុប្បត្តិ ១៤:១៨ ចៅហ្វាយ ១៩:១៩ ហើយនិង ១សាំយូអែល ១៦:២០ និង២៥:១៨ ជាដើម។

នៅក្នុងកណ្ឌបរិទេវ ២:១១-១២ យើងឃើញថា ពួកក្មេងតូចបានដួលសន្លប់នៅគ្រាដែលស្រុកខ្វះខាតទាំងអង្ករសាលី និងស្រាទំពាំងបាយជូរផង។ នៅសម័យឥឡូវនេះ គ្មានឪពុកម្តាយល្អណាម្នាក់ ដែលហ៊ានឲ្យស្រាទៅកូនតូចរបស់ខ្លួនផឹកនោះឡើយ! ប៉ុន្តែ នៅសម័យគម្ពីរ ការផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរដែលធ្វើរបៀបបុរាណ ហើយលាយជាមួយនឹងទឹក ជាធម្មតាមិននាំឲ្យទៅជាស្រវឹងទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាបានជួយចិញ្ចឹមដល់ជីវិតរបស់ពួកគេគ្រប់ៗគ្នា តាំងពីក្មេងទៅដល់ចាស់។

លើសពីនេះទៅទៀត ស្រាទំពាំងបាយជូរបានជួយឲ្យមនុស្សអាចរស់នៅក្នុងតំបន់សួតហួតហែង ដែលពុំសូវមានទឹកភ្លៀង ឬមិនមានប្រភពទឹកនៅក្បែរៗនោះដូចជាវាលរហោស្ថានជាដើម។ ក្នុងកណ្ឌ២សាំយូអែល ១៦:១-២ លោកស៊ីបាបានថ្វាយស្រាទំពាំងបាយជូរដល់ស្តេចដាវីឌសោយ ព្រមទាំងឲ្យទៅកងទ័ពរបស់ទ្រង់ផឹកដែរ ដើម្បីជួយជាកម្លាំងដល់ «**អ្នកណា ដែលហេវនៅទីរហោស្ថាន**»។ បើផឹកស្រាសម័យបច្ចុប្បន្ន ដែលមានជាតិអាល់កុលខ្លាំងជាង ហើយមិនបានលាយជាមួយនឹងទឹក ក្នុងករណីដែលកំពុងតែហេវហត់នៅទីក្តៅ ហើយខ្សោះជាតិទឹកក្នុងខ្លួនយ៉ាងដូច្នេះ នោះវានឹងធ្វើទុក្ខកាន់តែខ្លាំងឡើង រហូតដល់ស្លាប់ក៏មានដែរ ពីព្រោះវាបានកាត់បន្ថយជាតិទឹកក្នុងខ្លួនបន្ថែមទៀត។ ក៏ប៉ុន្តែ បើផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរបុរាណជាគ្រឿងផ្សំលាយជាមួយនឹងទឹក នោះវាអាចផ្តល់ជាតិទឹកជាច្រើន ជីវជាតិចិញ្ចឹមរូបរាងកាយ និងថាមពលដល់មនុស្សហេវហត់បាន។[៦]

មនុស្សនៅសម័យដើមក៏បានប្រើស្រាទំពាំងបាយជូរជាថ្នាំឱសថដែរ។[៧]

---

(៦) យោងតាមសៀវភៅ *Christians and Alcohol* ទំព័រ ៧៣ លេខយោង ទី៤

(៧) យោងតាមឯកសារ “Wine-Drinking in New Testament Times” ដោយលោក Robert H. Stein ក្នុងទស្សនាវដ្តី *Christianity Today* បោះពុម្ពខែ មិថុនា ឆ្នាំ ១៩៧៥ ទំព័រ ៩-១០

ក្នុងកណ្ឌ១ធីម៉ូថេ ៥:២៣ សាវ័កប៉ុលបានផ្តែផ្តាំលោកធីម៉ូថេថា «**កុំឲ្យផឹកទឹកតែប៉ុណ្ណោះ ត្រូវឲ្យផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរបន្តិចផង ដោយព្រោះក្រពះអ្នក និងរោគដែលអ្នកមានជាញយៗ**»។ សម្តីរបស់លោកប៉ុលនេះបញ្ជាក់ថា សូម្បីតែក្នុងករណីបែបនេះ ដែលពួកគេប្រើប្រាស់វាជាថ្នាំ ក៏ពួកគេមានទំលាប់លាយស្រាទំពាំងបាយជូរជាមួយនឹងទឹកដែរ។ ក្នុងព្រះគម្ពីរមានការប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូរជាថ្នាំឱសថផ្សេងៗទៀត ដូចជា ថ្នាំកាត់បន្ថយការឈឺចាប់ (*សុភាសិត ៣១:៦ និងម៉ាកុស ១៥:២៣*) ឬថ្នាំលាងរបួស (*លូកា ១០:៣៤*) ជាដើម។

សរុបអស់ទាំងសេចក្តីខាងលើនេះមក យើងឃើញថា ស្រាទំពាំងបាយជូរបុរាណ គឺជារបស់ដ៏សំខាន់មួយក្នុងជីវិតរស់នៅជាប្រចាំថ្ងៃរបស់មនុស្ស។ វាមិនមែនជារបស់ប្រណិត ដែលពួកគេប្រើប្រាស់សម្រាប់តែឱកាសពិសេសទេ ហើយជាធម្មតាពួកគេក៏ពុំបានផឹកវាដើម្បីឲ្យស្រវឹងនោះដែរ មិនដូចជារបៀបនៃការប្រើប្រាស់ស្រាដែលមានលក់សព្វថ្ងៃនេះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ សម្រាប់ពួកគេ ស្រាទំពាំងបាយជូរគឺជារបស់ដ៏សំខាន់មួយ ដែលត្រូវការជារៀងរាល់ថ្ងៃ ទោះជាក្មេង ឬចាស់ ក្រ ឬមានដើម្បីទ្រទ្រង់ និងការពារសុខភាពរបស់ពួកគេគ្រប់ៗគ្នា។ បើនិយាយអំពីភាពចាំបាច់របស់ស្រា ក្នុងព្រះគម្ពីរ យើងពិនិត្យឃើញថា ពួកគេបានចាត់ទុកស្រាទំពាំងបាយជូរប្រហែលជាសំខាន់ស្មើនឹងអង្ករសាលីដែរ។ ជាក់ស្តែង ក្នុងទំលាប់ប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូររបស់ពួកគេ គឺដោយលាយជាមួយនឹងទឹកជាគ្រឿងផ្សំ ហើយផឹកវាជាមួយនឹងនំប៉័ងប្រចាំថ្ងៃ វាជួយផ្តល់កម្លាំងឲ្យមនុស្សឈរដោយសុខភាពល្អរឹងមាំ មិនមែនធ្វើឲ្យពួកគេដេកសន្លប់ដោយស្រវឹងនោះឡើយ។

នៅសម័យដើម មនុស្សបានចៀសវាងការស្រវឹង

ដោយសារស្រាទំពាំងបាយជូរជារបស់ដែលមានតម្លៃ និងមានអត្ថប្រយោជន៍

ជាច្រើនក្នុងការរស់នៅរបស់មនុស្ស ដូច្នេះ ជាទូទៅពួកគេមិនអាចខ្ជះខ្ជាយស្រាទំពាំងបាយជូរ ដោយផឹកលេងតាមចិត្តឲ្យស្រវឹងនោះឡើយ។ មួយវិញទៀត ពួកគេភាគច្រើនបានខ្នះខ្នែងចៀសវាងការស្រវឹងដោយយល់ថា មនុស្សស្រវឹងស្រាចេះតែប្រព្រឹត្តអំពើមិនល្អដល់សង្គម ហើយជាប់មានទោសចំពោះព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ។ តាំងពីមុនសម័យព្រះយេស៊ូវរាប់រយឆ្នាំកន្លងមក ជនជាតិយូដាតែងតែមានច្បាប់ដែលតំរូវឲ្យពួកគេលាយស្រាទំពាំងបាយជូរ ១ភាគ ជាមួយទឹក ២-៣ភាគ។[៨] ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងការនេះដែរ នៅគ្រានោះ មនុស្សក្នុងចក្រភពក្រិក និងរ៉ូម៉ាំង ជាទូទៅមិនដែលផឹកគ្រឿងស្រវឹងដោយមិនលាយជាមួយនឹងទឹកនោះឡើយ តែពួកគេរមែងលាយស្រា ១ភាគ ជាមួយទឹក ២-៤ភាគ។[៩] បើលាយស្រាបុរាណជាមួយនឹងទឹកតាមវិធីនេះ វានឹងនៅសល់ជាតិអាល់កុលតិចក្នុងកែវ ហើយមិនបណ្តាលឲ្យស្រវឹងទេ លុះត្រាតែផឹកច្រើនលើសលប់ពេក។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះគម្ពីរពណ៌នាអំពីជនប្រមឹកថាជា «**ពួកអ្នកដែលអង្គុយផឹកស្រាជាយូរ**» ឬអ្នកដែលផឹកស្រាពីព្រលឹម រហូតដល់ល្ងាច។[១០] មនុស្សនៅសម័យនោះយល់ថា ផឹកស្រាលាយ ១ភាគ ជាមួយទឹកគ្រាន់តែ ១ភាគ ប៉ុណ្ណោះ នាំឲ្យទៅជាឆ្កួត។[១១] ពួកគេក៏យល់ដែរថា អ្នកណាហ៊ានផឹកស្រាដោយមិនលាយជាមួយនឹងទឹក គឺអ្នកនោះផឹកក្នុងគោលបំណងឲ្យស្រវឹង ហើយមនុស្សខ្លះចាត់ទុកជនបែបនោះជា «មនុស្សព្រៃ»។[១២] ដូច្នេះ យើងឃើញថា

---

(៨) យោងតាមឯកសារ “Wine as a Table-Drink in the Ancient World” ទំព័រ ១៤៨

(៩) យោងតាមសៀវភៅ *Backgrounds of Early Christianity* និពន្ធដោយលោក Everett Ferguson បោះពុម្ពឆ្នាំ ២០០៣ ទំព័រ ១០៦

(១០) ដូចជានៅក្នុងកណ្ឌសុភាសិត ២៣:៣០ និងកណ្ឌអេសាយ ៥:១១ ជាដើម។

(១១) យោងតាមឯកសារ “Wine as a Table-Drink in the Ancient World” ទំព័រ ១៤៣

(១២) យោងតាមឯកសារ “Wine as a Table-Drink in the Ancient World” ទំព័រ ១៤៥

មនុស្សភាគច្រើននៅសម័យនោះបានចៀសវាងការស្រវឹង ដោយវិធីលាយស្រាជាមួយនឹងទឹក ហើយជាទូទៅមិនបានផឹក ដើម្បីឲ្យស្រវឹងស្រានោះទេ។

ស្រាទំពាំងបាយជូរ ជានិមិត្តរូបអំពីព្រះពរ និងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ខាងលើនេះយើងបានឃើញហើយថា នៅសម័យគម្ពីរ មនុស្សបានប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូរ ដើម្បីសំអាតទឹកសម្រាប់ពិសា បំពេញតំរូវការខាងសុខភាពរូបរាងកាយ ឬធ្វើជាថ្នាំព្យាបាលរោគជំងឺ នៅក្នុងគ្រាដែលពុំទាន់មានបច្ចេកទេសអ្វីសម្រាប់ធ្វើទឹកសុទ្ធ ទឹកផ្លែឈើ ឬថ្នាំឱសថនៅឡើយទេ។ ដូច្នេះ ស្រាទំពាំងបាយជូរបានជួយចិញ្ចឹម ទ្រទ្រង់ និងការពារជីវិតរបស់ពួកគេជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ហេតុនេះហើយបានជានៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ស្រាទំពាំងបាយជូរគឺជានិមិត្តរូបដ៏សំខាន់មួយអំពីព្រះពរដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ពិតមែន គឺថា នៅពេលដែលព្រះអង្គបានប្រទានស្រូវសាលី និងស្រាទំពាំងបាយជូរ នោះបានសេចក្តីថា ព្រះអង្គបានប្រទានជីវិត និងសុខភាពល្អដល់ពួកគេតទៅមុខទៀត។ ស្រាទំពាំងបាយជូរក៏ជានិមិត្តរូបមួយអំពីព្រះពរ ក្នុងសញ្ញាដែលព្រះអម្ចាស់បានតាំងរវាងព្រះអង្គផ្ទាល់ និងពួកអ៊ីស្រាអែលដែរ ពីព្រោះ បើសិនជាពួកគេបានគោរពប្រតិបត្តិតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ ដូចជាពួកគេបានព្រមព្រៀងនឹងទ្រង់ហើយ នោះព្រះអង្គក៏បានសន្យាថា នឹងប្រទានឲ្យភោគផលនៅក្នុងស្រុកកែចម្រើនឡើង ជាពិសេស អង្ករសាលី ស្រាទំពាំងបាយជូរ និងប្រេងអូលីវ ដែលជារបស់ពួកគេត្រូវការសម្រាប់ជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។[(១៣)] ក៏ប៉ុន្តែ បើសិនជាពួកគេមិនបានគោរពប្រតិបត្តិតាមទេ នោះព្រះអង្គសន្យាថា ទ្រង់នឹងដាក់បណ្តាសាទៅលើពួកគេវិញ ដោយ

(១៣) ចោទិយកថា ៧:១២-១៣ និង១១:១៣-១៤ យេរេមា៣ ៣១:១២ យ៉ូអែល ២:១៩-២៤ អេម៉ុស ៩:១៣-១៤ ហាកាយ ១:១១ និងសាការី ៩:១៧ ជាពិសេស ក្នុងព្រះគម្ពីរជាភាសាដើម។ សូមមើលក្នុង « *ព្រះគម្ពីរជាភាសាខ្មែរបច្ចុប្បន្ន* » “KSV” ផងដែរ។

ដកអង្ករសាលី ស្រាទំពាំងបាយជូរ និងប្រេងអូលីវចេញពីស្រុករបស់ពួកគេ។[១៤]

ជាក់ស្តែងហើយថា ស្រាទំពាំងបាយជូរមិនមែនជានិមិត្តរូបអំពីព្រះពរ មកពីព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យមនុស្សបានស្រវឹងស្រានោះឡើយ! ផ្ទុយទៅវិញ មានខគម្ពីរជាច្រើនមួយចំនួនដែលបង្ហាញថា ក្នុងភាពជាគ្រឿងស្រវឹង ស្រាទំពាំងបាយជូរជានិមិត្តរូបអំពីសេចក្តីក្រេវក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះមនុស្សមានបាប។ ក្នុងព្រះគម្ពីរបានចែងមកថា ព្រះអង្គនឹងជាន់ឈ្លីមនុស្សបះបោរតាមកំហឹងរបស់ទ្រង់ ដូចជាមនុស្សបញ្ជាន់ផ្លែទំពាំងបាយជូរក្នុងអាង ដើម្បីធ្វើស្រាទំពាំងបាយជូរដែរ។ នោះពួកគេត្រូវបានបង្អក និងបានស្រវឹងដោយ «**ស្រាផងសេចក្តីយោរយៅរបស់ព្រះ ជាស្រាឥតលាយ** [*គឺខ្លាំងណាស់ ព្រោះតែពុំបានបន្ស៊ាបនឹងទឹក*] **ដែលចាក់ទៅក្នុងពែងនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់**»។ ពួកគេនឹងធីងជោង ហើយវង្វេងស្មារតី ដោយសារការជំនុំជំរះរបស់ព្រះអង្គ ដូចជានៅពេលដែលមនុស្សស្រវឹងស្រាដែរ។[១៥] មួយវិញទៀត រាល់ការប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់របស់មនុស្ស និងការកើតមានរោគជំងឺ ការញៀន ការរងរបួស និងការស្លាប់ ដែលបណ្តាលមកពីការផឹកស្រវឹង សុទ្ធតែជាទណ្ឌកម្មក្នុងជីវិតឥឡូវនេះដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់មកលើមនុស្សមានបាប មិនមែនជាព្រះពររបស់ព្រះអង្គនោះឡើយ។

(១៤) ចោទិយកថា ២៨:៣៩ យេរេមា ៤៨:៣៣ បរិទេវ ២:១២ ហូសេ ២:៩ យ៉ូអែល ១:១០ និង ហាកាយ ២:១៦

(១៥) ទំនុកតម្កើង ៧៥:៧-៨ និង៦០:៣ អេសាយ ៥១:១៧-២៣ និង៦៣:៣ យេរេមា ២៥:១៥-១៦ ហាបាគុក ២:១៦ និងវិវរណៈ ១៤:១០

ជំពូក ទី៤
ស្រានៅសម័យបច្ចុប្បន្ន

របៀបធ្វើស្រានៅសម័យបច្ចុប្បន្ន

ក្នុងរយៈពេលរាប់រយឆ្នាំចុងក្រោយនេះមក ជាទូទៅមនុស្សលែងចាត់ទុកការស្រវឹងជាអំពើអបាយមុខដ៏ធំទៀតហើយ ទោះបីជាមនុស្សខ្លះនៅតែគិតថា វាជាការមិនល្អក៏ដោយ។ ដូច្នេះ ទើបគេបានអភិវឌ្ឍន៍របៀបធ្វើ និងបច្ចេកទេសជាច្រើនណាស់សម្រាប់ការបង្កើនជាតិអាល់កុលក្នុងគ្រឿងស្រវឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យមនុស្សកាន់តែទទួលអារម្មណ៍សប្បាយរីករាយ ព្រមទាំងឲ្យបានឆាប់ស្រវឹងស្រាជាងធម្មតាផង។ សូមមើលឧទាហរណ៍ខ្លះអំពីរបៀបធ្វើស្រា និងបច្ចេកទេសសម្រាប់ការបង្កើនជាតិអាល់កុលដូចខាងក្រោមនេះជាដើម៖

- គេបានច្នៃដើមទំពាំងបាយជូរដោយរើសពូជ ធ្វើឲ្យបង្កើតផ្លែមានជាតិស្ករលើសជាងធម្មតា ដើម្បីបង្កើនជាតិអាល់កុលក្នុងស្រា ពីព្រោះ នៅពេលដែលគេយកផ្លែទំពាំងបាយជូរទៅធ្វើស្រា ជាតិស្ករក្នុងវានឹងក្លាយទៅជាជាតិអាល់កុលវិញ។ ជួនកាល គេបន្ថែមស្ករក្នុងគ្រឿងផ្សំ ដើម្បីបង្កើនជាតិអាល់កុលតែម្តង។
- គេបិតស្រាដោយប្រើប្រាស់ម៉ាស៊ីន ដែលមានបច្ចេកទេសខាងគីមីវិទ្យា ដើម្បីបន្ថែមកំដៅ និងសំពាធ ប្រយោជន៍នឹងបង្កើនជាតិអាល់កុលក្នុងស្រា ឲ្យមានច្រើនជាងស្រាធម្មជាតិ ហើយផលិតវាបានយ៉ាងឆាប់រហ័សជាងធម្មតាទៀតផង។
- ក្នុងស្រាប្រភេទខ្លះ គេបានផ្សំកទឹកអាល់កុល “ethanol” បន្ថែមតែម្តង។
- គេបង្កើនជាតិហ្គាស់ក្នុងស្រាដោយបច្ចេកទេសទំនើប ពីព្រោះជាតិហ្គាស់ធ្វើឲ្យ

ជាតិអាល់កុលជ្រាបចូលទៅក្នុងចន្ត្រណាមបានយ៉ាងលឿនជាងធម្មតា លទ្ធផលគឺធ្វើឲ្យមនុស្សឆាប់បានពុលស្រាជាងមុន។

- គេធ្វើស្រាក្នុងរោងចក្រធំៗ ដែលផលិតវាយ៉ាងឆាប់រហ័ស ជាច្រើនក្រៃលែង ដើម្បីឲ្យស្រាមានតម្លៃទាបនៅក្នុងទីផ្សារ ប្រយោជន៍ឲ្យគ្រប់ៗគ្នាមានលទ្ធភាពទិញតាមចិត្តគេចង់បាន។ ធ្វើដូច្នេះ ក្រុមហ៊ុន និងអ្នកលក់ស្រាបានចំណេញជាច្រើនជាង ដោយដាក់លក់ច្រើនណាស់ លើគំនរទុក្ខសោកអ្នកដទៃ។

សេចក្តីទាំងនេះបង្ហាញឲ្យឃើញច្បាស់លាស់ថា គ្រឿងស្រវឹងដែលគេផលិតសព្វថ្ងៃនេះ គឺជាប្រភេទឧស្សាហកម្មនៅក្នុងរោងចក្រ ដោយប្រើបច្ចេកទេសទំនើបៗ វាមិនដូចស្រាទំពាំងបាយជូរពីបុរាណ ដែលគេធ្វើដោយរបៀបធម្មជាតិជាប្រភេទកសិកម្មនៅសម័យគម្ពីរនោះឡើយ។

ការប្រើប្រាស់ស្រានៅសម័យបច្ចុប្បន្ន

មិនដូចសម័យគម្ពីរ នៅសម័យបច្ចុប្បន្នកាលនេះ មិនចាំបាច់ប្រើប្រាស់ស្រាដើម្បីធ្វើអ្វីទាំងអស់ ដោយឥឡូវនេះ យើងមានបច្ចេកទេសជាច្រើនណាស់សម្រាប់ច្រោះទឹកស្អាត រំងាប់មេរោគ បង្ខាំងដំណើរឡើងជូរក្នុងទឹកផ្លែឈើ និងរក្សាទុកផលិតផលបានយូរ ដោយមិនឲ្យឡើងជូរបាន។ យើងក៏មានភេសជ្ជៈច្រើនណាស់សម្រាប់ជួយទ្រទ្រង់ដល់សុខភាព ដែលមនុស្សនៅសម័យបុរាណពុំមានទេ ដូចជាទឹកសុទ្ធ ទឹកផ្លែឈើ និងទឹកក្រូច។ល។ ភេសជ្ជៈបែបនេះមិនមានជាតិអាល់កុលទេ តែវាមានរសជាតិគ្រប់បែបយ៉ាង ហើយឆ្ងាញ់ពិសាទៀតផង។ យើងថែមទាំងមានបច្ចេកទេសខាងវិជ្ជាពេទ្យល្មមនឹងអាចផលិតថ្នាំឱសថគ្រប់មុខបាន ដែលព្យាបាលឲ្យចំរោគជំងឺគ្រប់ប្រភេទ ដោយមិនបណ្តាលឲ្យទៅជាស្រវឹង។ ដូច្នេះ មិនដូចជាមនុស្ស

នៅសម័យបុរាណ ពួកយើងលែងត្រូវការប្រើប្រាស់ស្រាទៀតហើយ។

ក៏ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះមនុស្សផឹកស្រាដោយមានបំណងចិត្តតែមួយគត់ គឺដើម្បីសប្បាយ ហើយ បើសិនជាផឹកឲ្យស្រវឹង គ្មាននរណាម្នាក់មើលងាយទេ ពីព្រោះគេលែងចាត់ទុកការស្រវឹងជាអំពើអបាយមុខទៀតហើយ។ មិនដូចជាស្រាទំពាំងបាយជូរបុរាណ ដែលគេត្រូវផឹកច្រើន និងចំណាយពេលយូរទើបបានស្រវឹង បើសិនជាផឹកស្រាសម័យនេះគ្រាន់តែពីរ ឬបីកែវប៉ុណ្ណោះ នោះនឹងត្រូវស្រវឹងហើយ។ បើយើងស្វែងរកអ្នកណាម្នាក់ ដែលផឹកដោយខំប្រឹងចៀសវាងស្រវឹងដូចមនុស្សនៅសម័យបុរាណ គឺនៅសល់តិចណាស់ ពីព្រោះមនុស្សភាគច្រើនផឹកដើម្បីឲ្យបានស្រវឹងនោះឯង។ ហេតុនេះហើយបានជា មនុស្សនៅសម័យនេះ ពួកគេមិនដែលបន្សាបជាតិអាល់កុលដោយលាយស្រាជាមួយនឹងទឹកដូចមនុស្សនៅសម័យគម្ពីរនោះឡើយ។

ជំពូក ទី៥
តើព្រះគម្ពីរគាំទ្រឲ្យយើងផឹកគ្រឿងស្រវឹង សម័យបច្ចុប្បន្ននេះពិតមែនឬទេ?

យើងបានឃើញរួចហើយថា នៅសម័យគម្ពីរ ពួកគេបានធ្វើស្រាទំពាំងបាយជូរជាប្រភេទកសិកម្ម ដោយប្រើវិធីសាស្ត្រធម្មជាតិ។ ស្រាដែលគេបានធ្វើនោះមិនមានជាតិអាល់កុលខ្លាំងដល់កំរិតស្រាសម័យបច្ចុប្បន្នទេ ពីព្រោះពុំទាន់មានបច្ចេកទេសទំនើបៗសម្រាប់បង្កើនជាតិអាល់កុលដូចមាននៅសព្វថ្ងៃនេះនៅឡើយ។ ពួកគេបានធ្វើស្រាទំពាំងបាយជូរដោយគោលបំណងរក្សាទុកភោគផលក្នុងស្រុក ហើយសម្រាប់ជាគ្រឿងមួយ ដែលមានប្រយោជន៍ជាច្រើនដល់ជីវិតរស់នៅរបស់មនុស្ស ពីព្រោះគេបានប្រើប្រាស់វាជាថ្នាំដើម្បីសំអាតទឹកពិសា ជាភេសជ្ជៈផ្តល់ជីវជាតិចិញ្ចឹមរូបរាងកាយ ហើយជាថាំឱសថព្យាបាលរោគជំងឺផងដែរ។ ដូច្នេះ គ្រប់គ្នាបានប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូរ ដើម្បីទ្រទ្រង់ និងការពារសុខភាពរបស់ពួកគេជាប្រចាំថ្ងៃ។ ដោយមូលហេតុទាំងអស់នេះហើយបានជាក្នុងព្រះគម្ពីរ ស្រាទំពាំងបាយជូរបានក្លាយជានិមិត្តរូបមួយអំពីព្រះពរដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមកពួកគេ។ ប៉ុន្តែ រួមជាមួយនឹងនេះ ពួកគេក៏បានយល់ដែរថា ការផឹកស្រវឹងជាអំពើអបាយមុខ ដែលបង្កើតបានជាផលមិនល្អដល់សង្គម ហើយពួកគេថែមទាំងរាប់អស់អ្នកណាដែលផឹកស្រាខ្លាំង ឬមនុស្សប្រមឹកជាជនថោកទាបទៀតផង។ ក្នុងភាពជាគ្រឿងស្រវឹង ស្រាទំពាំងបាយជូរជានិមិត្តរូបអំពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគេភាគច្រើនក៏បានខ្នះខ្នែងចៀសវាងការស្រវឹងដោយប្រើវិធីលាយស្រាទំពាំងបាយជូរជាមួយនឹងទឹកជានិច្ច ហើយតាមការប្រើប្រាស់ជាធម្មតា វាមិនបាននាំឲ្យស្រវឹងទេ។ ដូច្នេះ ព្រះជាម្ចាស់បានអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេ

ប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូរ ដោយគ្រាន់តែហាមប្រាមកុំឲ្យស្រវឹងបានហើយ។

ផ្ទុយទៅវិញ នៅក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន ជាទូទៅមនុស្សលែងចាត់ទុកការស្រវឹងជាអំពើអបាយមុខទៀតហើយ។ ហើយ ថ្វីដ្បិតតែយើងលែងត្រូវការស្រាសម្រាប់ធ្វើអ្វីៗ ដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់ពួកយើងរួចហើយក៏ដោយ ក៏មនុស្សនៅតែចូលចិត្តផឹកស្រាដើម្បីសប្បាយ ហើយមនុស្សភាគច្រើនថែមទាំងនិយមផឹកដល់ស្រវឹងទៀតផង។ ហេតុនេះហើយបានជាគេខ្នះខ្នែងអភិវឌ្ឍន៍របៀបផលិតជាច្រើនដែលអាចកើនជាតិអាល់កុលក្នុងស្រា ដើម្បីឲ្យមនុស្សឆាប់បានពុលជាតិអាល់កុលជាងមុន។ មិនដូចសម័យមុនៗទេ សព្វថ្ងៃនេះ គេផលិតស្រាជាប្រភេទឧស្សាហកម្មតាមរោងចក្រ ដោយប្រើបច្ចេកទេសទំនើបៗ ឲ្យវាមានជាតិអាល់កុលកាន់តែខ្លាំង ហើយឲ្យជាក់លក់កាន់តែច្រើនផងដែរ។ ដោយព្រោះតែមនុស្សនៅសម័យបច្ចុប្បន្នមានគោលបំណងធំមួយក្នុងការផឹកស្រា គឺដើម្បីឲ្យស្រវឹង ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនដែលបន្សាបស្រានឹងទឹកដូចនៅសម័យបុរាណនោះឡើយ។

ស្រាបុរាណនៅសម័យគម្ពីរ	ស្រានៅសម័យបច្ចុប្បន្នកាលនេះ
▪ ផលិតជាប្រភេទកសិកម្ម ដោយគ្មានបច្ចេកទេសទំនើបសម្រាប់បង្កើនជាតិអាល់កុលទេ	▪ ផលិតជាប្រភេទឧស្សាហកម្ម ដោយអភិវឌ្ឍន៍បច្ចេកទេសច្រើនសម្រាប់បង្កើនជាតិអាល់កុល
▪ គោលបំណងធំគឺ ធ្វើស្រា ដើម្បីរក្សាទុកផលិតផលឲ្យបានយូរ	▪ គោលបំណងធំគឺ ធ្វើស្រា ដើម្បីមានគ្រឿងស្រវឹងតែប៉ុណ្ណោះ
▪ ប្រើប្រាស់ជាថ្នាំសម្រាប់សំអាតទឹក ជាកេសជ្ជៈផ្តល់ជីវជាតិ និងជាថ្នាំឱសថ	▪ ប្រើប្រាស់ជាគ្រឿងស្រវឹងតែមួយមុខគត់
▪ ប្រើប្រាស់ជាប្រចាំថ្ងៃ ដោយវិធីលាយស្រាជាមួយនឹងទឹកជានិច្ច	▪ ផឹកដើម្បីសប្បាយ ដោយពុំដែលលាយជាមួយនឹងទឹកទេ
▪ តាមការប្រើប្រាស់ធម្មតា ពុំបណ្តាលឲ្យស្រវឹងទេ	▪ តាមការប្រើប្រាស់ធម្មតា បណ្តាលឲ្យស្រវឹង

គ្រីស្ទបរិស័ទមិនត្រូវផឹកគ្រឿងស្រវឹងសម័យបច្ចុប្បន្នឡើយ

ដូចបានបរិយាយរួចមកហើយ គ្រីស្ទបរិស័ទដែលចង់ផឹកស្រា ពួកគេសំអាងទៅលើកស្តគាងក្នុងព្រះគម្ពីរដែលបង្ហាញថា មនុស្ស រួមទាំងព្រះយេស៊ូវ និងពួកសិស្សរបស់ព្រះអង្គ បានផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរ ដូច្នេះ គេគិតថា យើងក៏អាចផឹកស្រាធ្វើនៅសម័យបច្ចុប្បន្នដូចគ្នាដែរ។ គេក៏និយាយដែរថា ព្រះគម្ពីរមិនបានហាមការផឹកស្រាជាដាច់ខាតទេ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការសំអាងបែបនេះមិនត្រឹមត្រូវឡើយ ពីព្រោះស្រាបុរាណ និងស្រាដែលគេធ្វើសព្វថ្ងៃនេះ ព្រមទាំងគោលបំណងរបស់មនុស្សក្នុងការប្រើប្រាស់ស្រារវាងសម័យគម្ពីរ និងសម័យបច្ចុប្បន្ន គឺមិនដូចគ្នាទេ។ ជាក់ស្តែងហើយថា ស្រាទំពាំងបាយជូរបុរាណ ដែលបានលាយជាមួយនឹងទឹកក្នុងពែងរបស់ព្រះយេស៊ូវនោះ វាមិនដូចស្រាក្នុងដប ឬកំប៉ុងដែលគេលក់នៅបច្ចុប្បន្ននេះឡើយ។ ដោយព្រោះស្រាទំពាំងបាយជូរបុរាណមានការប្រើប្រាស់ និងមានប្រយោជន៍ជាច្រើន ហើយមនុស្សនៅសម័យដើមបានចៀសវាងការស្រវឹង ទើបព្រះគម្ពីរអាចអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេប្រើប្រាស់វាបាន។ ក៏ប៉ុន្តែ នៅសម័យបច្ចុប្បន្នកាលនេះ គ្រឿងស្រវឹងបានផលិត ដើម្បីតែប្រើប្រាស់សម្រាប់ការជប់លៀង ឬការផឹកលេងឲ្យសប្បាយប៉ុណ្ណោះ ហើយវារមែងនាំឲ្យស្រវឹង។ ដូច្នេះ យើងយកសេចក្តីខាងលើនេះ ដែលមើលឃើញក្នុងព្រះគម្ពីរចំពោះស្រាទំពាំងបាយជូរបុរាណ ក្នុងវប្បធម៌បុរាណ មកអនុវត្តចំពោះគ្រឿងស្រវឹងនៅសម័យឥឡូវ ក្នុងវប្បធម៌របស់ពួកយើង គឺខុសទាំងស្រុង។ សេចក្តីក្នុងព្រះគម្ពីរដែលយើងត្រូវតែអនុវត្តចំពោះគ្រឿងស្រវឹងនៅសម័យនេះ គឺមានដូចតទៅ៖

- គ្មានការសង្ស័យអ្វីថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានហាមប្រាមការស្រវឹងជាដាច់ខាត ដូច្នេះ ការប្រើប្រាស់គ្រឿងណាមួយ ដែលបានធ្វើដោយគោលបំណងជួយឲ្យគេឆាប់បានស្រវឹង គឺជាអំពើជំទាស់ទៅនឹងការបង្រៀនជាក់ស្តែងក្នុងព្រះគម្ពីរតែម្តង។

- នៅក្នុងរូបភាពជាគ្រឿងស្រវឹង ស្រាទំពាំងបាយជូរនៅក្នុងព្រះគម្ពីរគឺជានិមិត្តរូបអំពីព្រះហឫទ័យក្រេវក្រោធ និងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះមនុស្សមានបាបដែលបានបះបោរ។ នៅសម័យឥឡូវនេះ វាមិនខុសគ្នាទេ ហើយព្រះជាម្ចាស់មិនបានប្តូរព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គចំពោះការស្រវឹងនោះឡើយ ជាពិសេស នៅពេលដែលគេធ្វើស្រាឲ្យកាន់តែខ្លាំង ដើម្បីឲ្យមនុស្សរឹតតែងាប់ស្រវឹងជាងមុន។

ព្រះគម្ពីរមិនដែលគាំទ្រគ្រឿងណាមួយ ដែលគេផលិតដោយគោលបំណងធ្វើឲ្យមនុស្សស្រវឹងនោះឡើយ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកណាដែលផឹកស្រាដ៏ខ្លាំងរបស់សម័យនេះ ដើម្បីសប្បាយ អ្នកនោះគាំទ្រដោយសារតែខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះ ហើយបានណែនាំឲ្យធ្វើដូច្នេះ ដោយសារលោភីយ៍ និងចិត្តលោភលន់របស់ខ្លួន មិនមែនព្រះអម្ចាស់នោះឡើយ។ សូម្បីតែសាសន៍ដទៃនៅសម័យគម្ពីរ ដែលសុទ្ធតែជាអ្នកមិនជឿលើព្រះអង្គ ក៏មិនគាំទ្រដែរ ពីព្រោះពួកគេភាគច្រើនមិនព្រមផឹកស្រាខ្លាំងដល់កំរិតស្រាសម័យនេះទេ។[១៦] នៅសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ គឺជាគ្រាមួយដែលមនុស្សលែងត្រូវការប្រើប្រាស់ស្រានៅគ្រប់វិស័យទាំងអស់ទៀតហើយ យើងគ្មានមូលហេតុត្រឹមត្រូវល្អក្នុងការផឹកភេសជ្ជៈណាមួយ ដែលលោភីយ៍ធ្វើ ដើម្បីឲ្យស្រវឹងខុសពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះឡើយ។

ប្រសិនបើស្រាទំពាំងបាយជូរ ដែលគេបានធ្វើតាមធម្មជាតិ ហើយបន្សាបនឹងទឹកក្នុងសម័យគម្ពីរអាចជា «**របស់បញ្ឆោតមើលងាយ និងបង្កើតការឡូឡា**» យ៉ាងហ្នឹងទៅហើយ ចុះទំរាំបើស្រា ដែលគេបង្កើនជាតិអាល់កុលដោយបច្ចេកទេសទំនើបវិញ តើវានឹងរឹតតែជា «**របស់បញ្ឆោតមើលងាយ និងបង្កើតការឡូឡា**» លើសនេះយ៉ាងណាទៅទៀត? ប្រសិនបើអ្នកវង្វេងទៅដោយគ្រឿងស្រវឹងក្នុងសម័យគម្ពីរ នោះ «**ឈ្មោះថា**

(១៦) យោងតាមសៀវភៅ *Christians and Alcohol* ទំព័រ ៨៤

គ្មានប្រាជ្ញា» យ៉ាងហ្នឹងទៅហើយ ចុះទំរាំបើអ្នកវង្វេងទៅដោយគ្រឿងស្រវឹងសម័យនេះ ដែលរឹតតែខ្លាំង ហើយមិនដែលបន្សាបនឹងទឹកវិញ តើគេនឹងរឹងរឹតតែខ្វះប្រាជ្ញាយ៉ាងណាទៅទៀត? ក្រុមហ៊ុនបានបង្កើនជាតិអាល់កុលក្នុងស្រាកាន់តែច្រើន ហើយហាងលក់ភេសជ្ជៈបានចំណេញដោយលក់វាក្នុងភូមិកាន់តែច្រើនយ៉ាងណា សង្គមយើងក៏ត្រូវទទួលរងនូវឥទ្ធិពលដ៏អាក្រក់របស់វាកាន់តែច្រើនយ៉ាងនោះដែរ! ដូចជាការលេងល្បែង ខ្ជិលធ្វើការងារ ការខាតបង់ថវិកា ភាពក្រីក្រ ការផិតក្បត់គ្នា ការលែងលះគ្នា អំពើហិង្សា ឃាតកម្ម ពេស្យាចារ ការប្រើប្រាស់គ្រឿងញៀន គ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ ពុករលួយ ការបង្វែរយុត្តិធម៌ និងការបំពានទៅលើសិទ្ធិមនុស្ស។ល។ អស់អ្នកណាដែលមើលបំណាំ ធ្វើមិនដឹង មិនឮអំពីការបំផ្លិចបំផ្លាញនូវសីលធម៌ គុណធម៌ និងវប្បធម៌ក្នុងសង្គមរបស់ខ្លួន ដោយការផឹកគ្រឿងស្រវឹងឲ្យតែសប្បាយខ្លួនឯង អ្នកនោះពិតជាគ្មានប្រាជ្ញាសោះឡើយ។

មួយវិញទៀត ក្នុងការផ្សព្វផ្សាយពាណិជ្ជកម្មរបស់ពួកគេ ក្រុមហ៊ុនស្រាតែងតែសន្យាថា ពួកយើងនឹងទទួលបានរង្វាន់ធំៗ ក្លាយជាអ្នកមាន ឬមានសុភមង្គលក្នុងជីវិតរបស់ពួកយើងជានិច្ច។ តែរង្វាន់ពិត ដែលស្រារមែងតែងតែផ្តល់មកពួកយើង គឺជាភាពក្រីក្រ អំពើហិង្សា និងសេចក្តីវេទនាទៅវិញ។ វាអាក្រក់ជាងនេះទៅទៀត ក្នុងអំឡុងពេលនោះឯង គឺពួកក្រុមហ៊ុនទេតើ ដែលបានក្លាយទៅជាអ្នកមានហើយមានសុភមង្គល ដោយបានយកផលចំណេញមកពីកាបូបលុយរបស់មនុស្សដែលត្រូវគេបញ្ឆោត តាមរយៈការផ្សព្វផ្សាយពាណិជ្ជកម្មទាំងនោះ។

គួរឲ្យសោកស្តាយបំផុត អ្នកណាដែលផឹកគ្រឿងស្រវឹងគឺគាំទ្រលទ្ធផលដ៏អាក្រក់ទាំងនេះក្នុងសង្គមរបស់ខ្លួន រួមទាំងមានមនុស្សខ្លះដែលអះអាងថា គេជឿលើព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទទៀតផង។ គ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យធ្វើជាអំបិល និងជាពន្លឺទៅដល់មនុស្សលោក តើពួកគេអាចរួមចំណែកជាមួយនឹង

ពួកអ្នកដែលមិនជឿ ក្នុងការបង្ខូចដល់សង្គមរបស់ខ្លួនទៅវិញ ដោយផឹកគ្រឿងស្រវឹង យ៉ាងដូចម្តេចកើត? មិនមែនព្រះគ្រីស្ទទេ ដែលបានធ្វើគ្រឿងស្រវឹងដ៏ខ្លាំងនេះ ក្លាយទៅជារបស់សំខាន់ក្នុងវប្បធម៌នៃមនុស្សមិនបរិសុទ្ធដូច្នេះ។ គឺជាលោកីយ៍ឯណោះ ដែលបានធ្វើអញ្ចឹង ហើយឥទ្ធិពលរបស់គ្រឿងស្រវឹងនេះឯង គឺវានឹងនាំមនុស្សឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបជំទាស់ទៅនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ តាមចិត្តលោភលន់របស់ពួកគេ។

មូលហេតុពិតដែលមនុស្សខ្លះនៅតែចង់ផឹកស្រា

ខាងលើនេះ យើងបានឃើញលទ្ធផលដ៏អាក្រក់ដល់សង្គមនៃការផឹកស្រា ហើយនិងការខ្វះប្រាជ្ញារបស់អ្នកដែលផឹកស្រាដើម្បីសប្បាយខ្លួនឯង នៅលើគំនរទុក្ខសោករបស់គ្រួសារ និងអ្នកភូមិឯទៀតៗរបស់ពួកគេ។ យើងក៏បានឃើញហើយដែរថា មនុស្សនៅសម័យគម្ពីរមានហេតុផលល្អជាច្រើន ក្នុងការប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូរ ហើយ ពួកគេភាគច្រើនរមែងតែចៀសវាងការស្រវឹង។ ផ្ទុយទៅវិញ នៅសម័យឥឡូវនេះ យើងមិនត្រូវការស្រាសម្រាប់ធ្វើអ្វីណាមួយដែលល្អ ឬអាចយកជាការបានទេ ក្រៅពីការផឹកលេងសប្បាយមួយមុខគត់ ទាំងត្រូវទទួលយកលទ្ធផលដ៏អាក្រក់របស់វាមកជាក់ក្នុងសង្គម។ មួយវិញទៀត អ្នកណាដែលផឹកគ្រឿងណាមួយ ដែលផលិតក្នុងគោលបំណងធ្វើឲ្យមនុស្សស្រវឹង អ្នកនោះបានប្រព្រឹត្តការជំទាស់ទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ។ ដូច្នេះ តើដោយមូលហេតុអ្វីបានជាមនុស្ស រួមទាំងគ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះ នៅតែចង់ផឹកស្រានាសម័យឥឡូវនេះ? បើយើងស្វែងរកអ្នកណាដែលផឹកស្រាក្នុងគោលបំណងចង់គាប់ដល់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ នោះពុំមានសល់សូម្បីតែម្នាក់។ ក៏ប៉ុន្តែ មានហេតុផលមិនត្រឹមត្រូវជាច្រើនសម្រាប់ការផឹកស្រា ដែលគេមិនហ៊ាននិយាយ ដូចខាងក្រោមនេះជាដើម៖

- តាមការពិត មនុស្សខ្លះចូលចិត្តអារម្មណ៍ស្រឿងៗ ធីងធោង ឬរំភើបរីករាយដែលបណ្តាលមកពីការពុលជាតិអាល់កុល ឬអាក្រក់ជាងនេះទៅទៀត គេជាប់ញៀនស្រាតែម្តង។

- មនុស្សខ្លះផឹកដើម្បីបំភ្លេចរឿងរ៉ាវ និងបញ្ហាដែលកើតមាននៅក្នុងជីវិត។ ក៏ប៉ុន្តែស្រវឹងហើយ លទ្ធផលចុងក្រោយគឺ ចេះតែបង្កើង និងបញ្ហារឹតតែច្រើនឡើង និងអាក្រក់ជាងមុនទៅទៀត។

- មនុស្សខ្លះមិនចេះទ្រទ្រាំការបៀតបៀន ឬការបង្ខិតបង្ខំឲ្យផឹកស្រានោះទេ តែគេចង់ទុកមុខឲ្យខ្លួនសិនដោយមានអំនួត កុំឲ្យខ្មាសគេ ឬមួយ គេរាប់អាន និងកោតខ្លាចដល់មនុស្សមានបាបជាជាងព្រះអម្ចាស់ ដោយយកពាក្យថា «កុំឲ្យបាត់មិត្ត» ជាលេស។

- មនុស្សខ្លះផឹកសប្បាយ ដើម្បីកំសាន្តចិត្ត ហើយលទ្ធផលគឺ គេបណ្តោយខ្លួនឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់យ៉ាងច្រើនហូរហៀរ ទៅតាមការលោភលន់ខាងនិស្ស័យសាច់ឈាម ដែលទប់ទល់លែងបាន។

- មនុស្សខ្លះគ្មានប្រាជ្ញា ហើយយើងខំប្រឹងដាស់តឿនគេឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើត្រឹមត្រូវយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គេចេះតែចាញ់ការល្បួងដែរ។

អស់ទាំងមូលហេតុដូចជាខាងលើនេះ តើវាមិនមែនប្រឆាំងជំទាស់ទៅនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ជាម្ចាស់សម្រាប់ប្រជារាស្ត្រដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គដែរឬទេ? យើងឃើញហើយថា ព្រះអង្គ ទ្រង់ស្អប់ការស្រវឹងណាស់ ហើយព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលប្រាប់យើងយ៉ាងច្បាស់លាស់ក្នុងព្រះគម្ពីររួចជាស្រេចហើយ។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលផឹកស្រាបច្ចុប្បន្ន ដែលរមែងបណ្តាលឲ្យស្រវឹង ដោយមូលហេតុបែបនេះ គេមិនអាចគាប់

ទៅដល់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គេផឹកដោយគោលបំណងគាប់ចិត្តដល់មនុស្សមានបាប និងស្តាប់តាមគេដើម្បីយកសប្បាយ ជាជាងប្តេជ្ញាចិត្តបម្រើ គោរពប្រតិបត្តិ និងគាប់ទៅដល់ព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ។

ហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់មិនហាមការផឹកគ្រឿងស្រវឹងគ្រប់ប្រភេទក្នុងព្រះគម្ពីរតែម្តង?

បើយោងតាមអស់ទាំងសេចក្តីក្នុងជំពូក ទី៣ អំពីការប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូរនៅសម័យគម្ពីរ ចំពោះសំណួរនេះ យើងរកឃើញចម្លើយបីដូចតទៅ៖ (១) នៅសម័យគម្ពីរ ពុំមានបច្ចេកទេសទំនើបសម្រាប់ច្រោះទឹកស្អាត រក្សាទុកទឹកផ្លែឈើឲ្យបានយូរ ឬធ្វើថ្នាំឱសថទេ ដូច្នេះហើយ ការប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូរគឺជាការចាំបាច់ក្នុងការរស់នៅជាប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ (២) នៅសម័យគម្ពីរ ក្នុងទំលាប់ប្រើប្រាស់ស្រាទំពាំងបាយជូរជាទូទៅ វាជាគ្រឿងផ្សំ ដែលលាយជាមួយនឹងទឹកហើយ មិនបណ្តាលឲ្យមនុស្សទៅជាស្រវឹងទេ។ (៣) ក្នុងសង្គមមនុស្សនៅសម័យគម្ពីរមានច្បាប់គ្រប់គ្រាន់ហើយ ដែលហាមប្រាមការស្រវឹង។ ជាទូទៅ ពួកគេមិនផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរដើម្បីស្រវឹងនោះឡើយ ដោយយល់ថា ការស្រវឹងជាអំពើអបាយមុខដ៏ធំ ដែលរមែងតែងតែមានលទ្ធផលដ៏អាក្រក់មកតាមក្រោយ។ ដូច្នេះ ហាមកុំឲ្យមនុស្សនៅសម័យគម្ពីរផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរជាដាច់ខាតធ្វើអ្វីទៀត? មិនមែនពួកគេត្រូវការបញ្ញត្តហាមប្រាមការផឹកស្រាដូច្នេះឡើយ គឺជំនាន់ពួកយើងទេតើ ដែលរីករាយផឹកស្រាដល់ស្រវឹង ហើយចេះតែប្រព្រឹត្តអំពើខិលខូច ល្មមនឹងត្រូវការបញ្ញត្តហាមប្រាមការផឹកស្រាគ្រប់ប្រភេទយ៉ាងដូច្នេះ។

ក៏ប៉ុន្តែ ថ្វីបើជាព្រះអម្ចាស់បានដាក់ច្បាប់ហាមប្រាមការផឹកគ្រឿងស្រវឹងគ្រប់ប្រភេទក៏ដោយ ក៏វានៅតែគ្មានប្រយោជន៍ដល់សង្គមមនុស្សដដែល ពីព្រោះ «**ក្រឹត្យវិន័យគ្រាន់តែសំដែងឲ្យស្គាល់អំពើបាបប៉ុណ្ណោះ**» (*រ៉ូម ៣:២០*) តែវាគ្មានសមត្ថភាព

អាចនឹងជួយបង្ខាំងនិស្ស័យសាច់ឈាមរបស់មនុស្ស ដែលរមែងតែងតែប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះបានសោះឡើយ (*រ៉ូម ៨:៣ និង៧-៨*)។ ដូចគ្នានេះដែរ សីល ទី៥ ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនាហាមប្រាមការផឹកគ្រឿងស្រវឹងគ្រប់ប្រភេទរួចជាស្រេចទៅហើយ តែយើងឃើញលទ្ធផលជាក់ស្តែងក្នុងសង្គមខ្មែរ គឺថា មនុស្សភាគច្រើននៅតែផឹកដដែល ហើយជាធម្មតា ដល់ស្រវឹងថែមទៀតផង។

សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យអស់អ្នកណាដែលបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះរួចហើយ សម្រេចតាមសេចក្តីសុចរិត ដែលក្រឹត្យវិន័យបង្គាប់មក ដោយការប្រព្រឹត្តតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទ្រង់ណែនាំ (*រ៉ូម ៨:៤*)។ អ្នកណាមានព្រះវិញ្ញាណស្ថិតនៅក្នុងខ្លួន ហើយចេះប្រព្រឹត្តតាមព្រះអង្គ អ្នកនោះនឹងមិនបំពេញតាមបំណងចិត្តលោភលន់ខាងនិស្ស័យសាច់ឈាមឡើយ (*កាឡាទី ៥:១៦*)។ ដូច្នេះ យើងផឹកស្រា ឬមិនផឹក ត្រូវតែសម្រេចទៅលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធណែនាំ មិនមែនដោយមានច្បាប់ ឬមិនមាននោះទេ។ លើសពីនេះថែមទៀត អ្នកណាប្រព្រឹត្តតាមព្រះវិញ្ញាណណែនាំ អ្នកនោះមិនត្រូវការច្បាប់ដែលថា «កុំឲ្យផឹកគ្រឿងស្រវឹងគ្រប់ប្រភេទ» នោះឡើយ ពីព្រោះ «**ក្រឹត្យវិន័យមិនមែនតាំងសំរាប់មនុស្សសុចរិតទេ គឺសំរាប់មនុស្សទទឹងច្បាប់ និងមនុស្សរឹងចចេស**» វិញ (*១ធីម៉ូថេ ១:៩*)។ ដូច្នេះ យើងដើរតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលហាមប្រាមការស្រវឹងជាជាច់ខាតផង ផឹកស្រាសម័យនេះ ដែលបណ្តាលឲ្យធាប់ស្រវឹងផង យ៉ាងដូចម្តេចកើត?

តើយើងនឹងផឹក ឬមិនផឹក? ការសំរេចចិត្តនេះអាស្រ័យទៅលើយើងម្នាក់ៗដោយខ្លួនឯង ក៏ប៉ុន្តែ បើប្រព្រឹត្តទទឹងទៅនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ គឺព្រះអង្គទេតើ ដែលនឹងចាប់កំហុស ហើយដាក់ទោសក្នុងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះអង្គ ដោយគ្មាននរណាម្នាក់អាចនឹងរំដោះយើងឲ្យរួចសោះឡើយ! ដូច្នេះហើយ តើយើងគួរគប្បីខ្នះខ្នែងគាប់ចិត្តដល់អ្នកណាជាង?

សូមឲ្យយើងទាំងអស់គ្នាមានចិត្តគំនិតតែមួយ គឺឲ្យមានការឯកភាព និងសាមគ្គីភាព ដើម្បីសហប្រតិបត្តិការ ខំព្យាយាមរក្សាភាពបរិសុទ្ធរបស់ពួកយើង ដោយយោគយល់ទៅដល់ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទចុះ។ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះយើងឲ្យរួចពីបាប ដោយសារព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ប្រយោជន៍ឲ្យយើងបានញែកចេញជាបរិសុទ្ធ ដូចជាព្រះអង្គទ្រង់បរិសុទ្ធដែរ។ ដូចជាសាវ័កពេត្រុសបានដាស់តឿនក្រុមជំនុំក្នុងសំបុត្រ ទី១ របស់លោករួចមកហើយ យើងត្រូវតែប្រព្រឹត្ត៖

ដូចជាពួកកូនដែលស្តាប់បង្គាប់ ឥតបណ្តោយតាមសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា ដែលអ្នករាល់គ្នាមាន ពីកាលនៅល្ងង់ពីដើមនោះឡើយ តែចូរឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធក្នុងគ្រប់កិរិយាទាំងអស់ ដូចជាព្រះដែលហៅអ្នករាល់គ្នា ទ្រង់បរិសុទ្ធដែរ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា «ចូរឲ្យឯងរាល់គ្នាបានបរិសុទ្ធ ដ្បិតអញជាបរិសុទ្ធ»។

១ពេត្រុស ១:១៤-១៦

ជំពូក ទី៦
អ្នកណាដែលវង្វេងដោយគ្រឿងស្រវឹង ឈ្មោះថា គ្មានប្រាជ្ញា – សុភាសិត ២០:១

ព្រះគម្ពីរបង្រៀនយើងថា ប្រាជ្ញាជាលក្ខណសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃថ្លៃថ្នូរបំផុត ដែលរកអ្វីមួយមកផ្ទឹមឲ្យស្មើពុំបានឡើយ (*សុភាសិត ៨:១១*)។ ប្រាជ្ញាមានតម្លៃដ៏ថ្លៃដូច្នេះ ព្រោះតែវាអប់រំយើងឲ្យចេះងាកចេញទៅឆ្ងាយពីផ្លូវបាប ដោយការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ និងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះគម្ពីរចែងមកថា «**សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា នោះជាដើមចមនៃដំរិះ**» (*សុភាសិត ១:៧*) ហើយ «**មើល សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះហើយជាប្រាជ្ញា ហើយដែលចៀសឆ្ងាយពីការអាក្រក់ នោះឯងជាយោបល់**» (*យ៉ូប ២៨:២៨*)។ គ្មានទ្រព្យសម្បត្តិអ្វីមានតម្លៃស្មើនឹងប្រាជ្ញា ដែលព្រះអម្ចាស់ប្រទានមកនេះទេ ទោះជាប្រាក់ មាស ពេជ្រ ឬត្បូងផ្សេងៗក៏ដោយ (*យ៉ូប ២៨:១៥-១៦*)។

ដោយសារប្រាជ្ញាមានតម្លៃដ៏ថ្លៃបំផុតដូច្នេះ យើងត្រូវតែចេះការពារខ្លួន ដើម្បីកុំឲ្យបាត់បង់ប្រាជ្ញា។

ឧទាហរណ៍៖ បើយើងដឹងថា តំបន់មួយគ្រោះថ្នាក់ណាស់ ពីព្រោះសម្បូរជនពាលដូចជាចោរ ឬអ្នកប្រើគ្រឿងញៀន នោះយើងនឹងមិនជិះម៉ូតូកាត់តំបន់នោះនៅពេលយប់ជ្រៅឡើយ ក្រែងលោមានចោរធ្វើបាប និងប្លន់យកទ្រព្យសម្បត្តិដែលជាប់នឹងខ្លួន។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងតែងតែរកផ្លូវវាង ដែលមានសុវត្ថិភាព ដើម្បីការពារទាំងខ្លួនផង និងទ្រព្យសម្បត្តិផង។

ដូចគ្នានេះដែរ ដោយសារប្រាជ្ញាជាលក្ខណសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃថ្លៃថ្នូរបំផុតនោះដូច្នេះ គ្រីស្ទបរិស័ទក៏ត្រូវចាត់ទុកអ្វីៗទាំងអស់ ដែលមានលទ្ធភាពអាចនឹងប្លន់យកប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន ជារបស់គ្រោះថ្នាក់បំផុតដែរ។ ព្រះគម្ពីរចែងថា «**ស្រាទំពាំងបាយជូរនោះរមែងដកយោបល់ចេញ**» (*ហូសេ ៤:១១*)។ អ្នកណាឲ្យតម្លៃលើប្រាជ្ញា ហើយកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ និងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះអង្គពិតមែន តើអ្នកនោះនឹងហ៊ានប្រថុយនឹងការបាត់បង់ប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន ឬប្រលែងលេងជាមួយនឹងបាបដោយផឹកគ្រឿងស្រវឹងទេឬអី?

រីឯអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ព្រោះតែបាត់បង់ស្មារតីដោយផឹកគ្រឿងស្រវឹង នោះបង្ហាញឲ្យឃើញថា គេមិនឲ្យតម្លៃលើប្រាជ្ញាដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមកតែសុខចិត្តរស់នៅដោយខ្វះប្រាជ្ញាដដែលៗទៅវិញទេ។ លើសពីនេះទៅទៀត អ្នកនោះឯងក៏ប្រមាថមាក់ងាយដល់ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទថែមទៀតផង ដោយមិនយល់ដល់តម្លៃពេញបរិបូរណ៌នៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះអង្គ គឺព្រះយេស៊ូវបានស៊ូប្តូរ*ព្រះជន្មរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់*នៅលើឈើឆ្កាងនោះ ប្រយោជន៍នឹងធ្វើឲ្យយើងក្លាយជា «**បរិសុទ្ធឥតសៅហ្មង ហើយឥតកន្លែងបន្ទោសបាន នៅចំពោះទ្រង់**» (*កូឡុស ១:២២*)។ *តើអ្នកឲ្យតម្លៃដល់ព្រះជន្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់បានស៊ូប្តូរដើម្បីភាពបរិសុទ្ធរបស់អ្នក ខ្ពស់ប៉ុណ្ណា?* ដោយសារសាវ័កប៉ុលបានយល់ដល់តម្លៃនៃឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយ ក៏លោកផ្តែផ្តាំមកយើងថា «**កុំឲ្យផ្តួលផ្តាំ ដើម្បីនឹងបំពេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងឯសាច់ឈាមឡើយ**» (*រ៉ូម ១៣:១៤*)។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែកាត់ចិត្តលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ ដែលមានលទ្ធភាពអាចនាំយើងឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបវិញ ហើយប្រមាថមាក់ងាយដល់ឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទបាន ទោះជាអ្វីក៏ដោយ រួមមានគ្រឿងស្រវឹងផងដែរ។

តើគេស្គាល់ឆ្កែ ឬជ្រូកថា ជាសត្វដែលមានប្រាជ្ញាទេឬអី? «**ឆ្កែបានត្រឡប់ទៅស៊ីកំអួតវា ឯជ្រូកញីដែលគេលាងស្អាតហើយ បានទៅនៀលនៅក្នុងខ្ចាវិញ**»

(*ពេត្រុស ២:២២*)។ ដូចជាជ្រូកមិនចេះឲ្យតម្លៃលើទង្វើម្ចាស់របស់វា នៅពេលវាត្រឡប់ទៅភក់ជ្រាំវិញជាយ៉ាងណា ក៏អ្នកដែលទទួលព្រះយេស៊ូវលាងសំអាតអំពើបាបរបស់ខ្លួនចេញហើយ រួចត្រឡប់ទៅប្រព្រឹត្តអំពើបាបវិញម្តងទៀតដោយផឹកស្រា មិនចេះឲ្យតម្លៃដល់ទង្វើរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅលើឈើឆ្កាងយ៉ាងនោះដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ គេបង្ហាញថា មិនឲ្យតម្លៃលើភាពបរិសុទ្ធ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានទិញឲ្យគេ *ដោយបង់ថ្លៃជាព្រះលោហិតរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់*សោះឡើយ។ សាវ័កពេត្រុសបានព្រមានយើងថា ប្រសិនបើអ្នកណាបានរួចពីអំពើស្មោកគ្រោករបស់លោកីយ៍ ដោយបានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរួចហើយ តែបែរជាបណ្តោយឲ្យអំពើទាំងនោះមកបង្ក្រាបខ្លួនវិញ នោះសភាពរបស់គេនឹងក្លាយទៅជាអាក្រក់ជាងមុនទៅទៀត (*ពេត្រុស ២:២០*)។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែប្រយ័ត្នខ្លួនជាខ្លាំងណាស់ ដើម្បីកុំឲ្យប្រមាថមាក់ងាយដល់ព្រះលោហិតដ៏ថ្លៃវិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឬប្រាជ្ញាដ៏ថ្លៃថ្នូរដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមក ដែលបង្រៀនយើងឲ្យចេះចៀសវាងឆ្ងាយពីផ្លូវបាបទៅ។

មួយវិញទៀត គ្មានការសង្ស័យអ្វីថា ស្រាជាគ្រឿងដ៏ខ្លាំងពូកែមួយ ដែលអាចយកជ័យជម្នះទៅលើឆន្ទៈល្អរបស់មនុស្សបានដោយស្រួល ដូចជាបំណងចង់រាប់អានគេជាដើម។ ស្រាអាចនឹងចាប់ខ្លួនអ្នក ដែលហាក់ដូចជាមានប្រាជ្ញាវាងវៃ ឲ្យក្លាយទៅជាឈ្លើយសឹករបស់វា រួចបង្ខំឲ្យបម្រើអំពើបាបគ្រប់បែបយ៉ាង ដោយវាបានប្លន់យកប្រាជ្ញារបស់គេ។ លុះថ្ងៃជំនុំជំរះមកដល់ អ្នកនោះនឹងប្រឈមមុខនឹងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ព្រះយេស៊ូវ ដែលទ្រង់ឈ្វេងយល់អំពីចិត្តមនុស្សហើយ មានព្រះបន្ទូលប្រាប់មកថា៖ «**ចូរអ្នករាល់គ្នាប្រយ័ត្នខ្លួន ក្រែងចិត្តអ្នករាល់គ្នាកំពុងតែផ្ទុកនូវសេចក្តីវក់នឹងស៊ីផឹក និងសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយនៅជីវិត នោះលោតែថ្ងៃនោះ** [*គឺថ្ងៃជំនុំជំរះ*] **មកដល់អ្នករាល់គ្នាភ្លាម**» (*លូកា ២១:៣៤*)។

គ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានប្រាជ្ញាវាងវៃដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ពិតមែន នឹងធ្វើតាមគំរូរបស់សាវ័កប៉ុល ដោយមិនព្រមចុះចូលចំពោះអំណាចរបស់ស្រានោះឡើយ ដូចលោកប៉ុលបានប្តេជ្ញាចិត្តថា «**ខ្ញុំមិនព្រមចុះចូលក្នុងអំណាចនៃការណាមួយនោះសោះ**» (*១កូរិនថូស ៦:១២*)។ មានអំណាចតែមួយគត់ ដែលយើងត្រូវចុះចូល គឺជាអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះ យើងមិនត្រូវស្ថិតក្រោមការត្រួតត្រារបស់គ្រឿងស្រវឹងដូចជាឈ្លើយសឹករបស់វា ហើយត្រូវបម្រើអំពើបាបដោយគ្មានប្រាជ្ញានោះឡើយ។ សូមពិចារណាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គចង់ឲ្យយើងបានពោរពេញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងចេះគោរពប្រតិបត្តិតាមព្រះអង្គចុះ៖

កុំឲ្យខ្លៅល្ងង់ឡើយ ត្រូវខំឲ្យយល់បំណងព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់វិញ កុំឲ្យស្រវឹងស្រាដែលនាំឲ្យព្រើលចិត្តឡើយ តែចូរឲ្យបានពេញជាព្រះវិញ្ញាណវិញ។

អេភេសូរ ៥:១៨

តែខ្ញុំប្រាប់ថា ចូរដើរក្នុងព្រះវិញ្ញាណ នោះអ្នករាល់គ្នានឹងមិនបំពេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមទេ។

កាឡាទី ៥:១៦

ត្រូវឲ្យយើងដើរតាមដែលគួរគប្បី ដូចជាដើរនៅពេលថ្ងៃ មិនមែនដោយស៊ីផឹកលេងល្បែង ឬមានស្រីញី ឬដោយឈ្លោះប្រកែក និងឈ្នានីសនោះឡើយ គឺត្រូវប្រដាប់ខ្លួន ដោយព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទវិញ ហើយកុំឲ្យផ្គត់ផ្គង់ ដើម្បីនឹងបំពេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងឯសាច់ឈាមឡើយ។

រ៉ូម ១៣:១៣-១៤

ជំពូក ទី៧
បើខ្ញុំផឹកស្រា តើទង្វើនេះអាចនាំឲ្យ បងប្អូនរួមជំនឿជំពប់ដួលដែរ ឬយ៉ាងណា?

អ្នកខ្លះអួតអាងថា ខ្លួនមានសមត្ថភាពអាចផឹកស្រាដោយទប់ចិត្តបាន តែនេះមិនមែនជាគំនិតនៃប្រាជ្ញា ដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់ឡើយ។ អ្នកពោលបែបនេះចេះតែគិតពីខ្លួនឯង ចង់ផឹកឲ្យសប្បាយ តែមិនទាន់ចេះស្រឡាញ់ដោយយោគយល់ដល់ប្រយោជន៍របស់អ្នកដទៃនោះទេ។ ប្រសិនបើបងប្អូនរួមជំនឿដែលទន់ខ្សោយ ឬមិនទាន់មានចំណេះដឹងច្រើនប៉ុន្មានទេ គេសម្លឹងមើលយើងដែលអួតអាងកម្លាំងរបស់ខ្លួនកំពុងតែផឹកគ្រឿងស្រវឹង នោះយើងនឹងជំរុញចិត្តរបស់គេឲ្យហ៊ានផឹក ហើយអ្នកនោះមុខតែនឹងជំពប់ដួលទៅក្នុងអំពើបាបជាមិនខាន។ ព្រះគ្រីស្ទបានសោយទិវង្គតដើម្បីសង្គ្រោះអ្នកនោះឲ្យរួចពីបាបរបស់គេហើយ ប៉ុន្តែ អំនួតរបស់ខ្លួនបែរជានាំឲ្យគេត្រូវវិនាសអន្តរាយទៅវិញ បានសេចក្តីថា យើងបានធ្វើបាបទៅលើបងប្អូនយើងម្នាក់រួមទាំងលើអង្គព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ថែមទៀតផង។

ដូចគ្នានេះដែរ ឪពុកម្តាយណា ដែលនាំកូនរបស់ខ្លួនឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយគំរូផឹកគ្រឿងស្រវឹងរបស់ពួកគេ នោះពិតជាមានទោសនៅចំពោះព្រះកក្រៃព្រះជាម្ចាស់ហើយ។ ចំពោះអ្នកដែលនាំកូនក្មេងឲ្យជំពប់ដួល ព្រះយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលថា «**ស៊ូឲ្យគេយកថ្មត្បាល់កិនយ៉ាងធំចងកអ្នកនោះ ហើយពន្លង់ទៅក្នុងសមុទ្រជាទីជ្រៅវិញ ធ្វើយ៉ាងនោះនឹងមានប្រយោជន៍ដល់អ្នកនោះជាជាង**» (*ម៉ាថាយ ១៨:៦*)។ យើងមិនត្រូវធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ ដែលអាចនឹងនាំឲ្យកូនក្មេងធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាបជាដាច់ខាតដូចជាបង្ខូចគំរូរបស់ខ្លួនដោយផឹកគ្រឿងស្រវឹង។

ដូច្នេះ ថ្វីបើយើងខំប្រឹងចៀសវាងការស្រវឹងក៏ដោយ ក៏គង់តែការធឹកស្រាគឺជាអំពើដ៏ខ្វះប្រាជ្ញាណាស់ ព្រោះតែខ្លួនបានប្រព្រឹត្តតាមផ្លូវអាត្មានិយម ពុំបានគិតពីប្រយោជន៍របស់អ្នកដទៃសោះ តែបែរជានាំឲ្យគេធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាបតាមខ្លួនវិញ ព្រមទាំងធ្វើឲ្យគេមានទោសចំពោះព្រះជាម្ចាស់ដោយសារខ្លួនទៀតផង។ តើអ្នកណាចង់រៀបរាប់ទូលដល់ព្រះជាម្ចាស់ពីអំពើបែបនេះ ដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តដូច្នេះ?

ប្រាជ្ញាពិតដែលមកពីព្រះជាម្ចាស់មែន ប្រៀនប្រដៅយើងឲ្យចេះលះបង់សិទ្ធិសេរីភាពរបស់ខ្លួន ដើម្បីស្វែងរកប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកដទៃ ដូចជាគំរូរបស់សាវ័កប៉ុលដែរ៖

គួរតែកុំឲ្យបរិភោគសាច់ ឬស្រាទំពាំងបាយជូរ ឬអ្វីដែលនាំឲ្យបងប្អូនអ្នកជំពប់ ឬរោតចិត្ត ឬធ្វើឲ្យខ្សោយនោះឡើយ។

រ៉ូម ១៤:២១

បើសិនជាចំណីអាហារអ្វី នាំឲ្យបងប្អូនខ្ញុំជំពប់ដួល នោះខ្ញុំមិនព្រមទទួលទានចំណីអាហារនោះជាដរាបតទៅ ក្រែងបងប្អូនខ្ញុំជំពប់ដួល។

១កូរិនថូស ៨:១៣

កុំឲ្យអ្នកណាស្វែងរកតែប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ត្រូវរកដល់អ្នកដទៃវិញ។

១កូរិនថូស ១០:២៤

បងប្អូនអើយ ព្រះទ្រង់បានហៅអ្នករាល់គ្នាមក ឲ្យមានសេរីភាព កុំឲ្យប្រើសេរីនោះទុកជាឱកាសដល់សាច់ឈាមឡើយ គឺត្រូវបម្រើគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់វិញ។

កាឡាទី ៥:១៣

លើសពីសេចក្តីទាំងនេះទៅទៀត ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យយើងចេះកសាងឡើងបាននូវជំនឿរបស់អ្នកដទៃទៀតផង ៖

ត្រូវឲ្យយើងដេញតាមអស់ទាំងសេចក្តី ដែលនាំឲ្យមេត្រីគ្នា និងសេចក្តីទាំងប៉ុន្មានដែលជួយស្អាងចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមកវិញ ។

រ៉ូម ១៤:១៩

ត្រូវឲ្យធ្វើការទាំងអស់ សម្រាប់នឹងស្អាងចិត្តឡើង ។

១កូរិនថូស ១៤:២៦

ត្រូវឲ្យយើងពិចារណាមើលគ្នាទៅវិញទៅមកដែរ ដើម្បីនឹងបណ្តាលឲ្យមានសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយឲ្យប្រព្រឹត្តការល្អផង ។

ហេព្រើរ ១០:២៤

បើយើងចង់បង្ហាញថា ស្រឡាញ់បងប្អូននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ជាជាងការសប្បាយរបស់ខ្លួន នោះគួរគេប្តីតមស្រាតែម្តងទៅ ដើម្បីនឹងកសាងឡើងបាននូវជំនឿរបស់ពួកគេ ។ យើងត្រូវសម្តែងដោយរបៀបរស់នៅរបស់ខ្លួននូវតម្លៃដ៏ពេញលេញនៃឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទឲ្យពួកគេឃើញ ហើយឲ្យពួកគេរៀនចេះបែរចេញពីអំពើបាប ដើម្បីនឹងប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីបរិសុទ្ធ ដែលព្រះគ្រីស្ទបានទិញឲ្យយើងដោយការបូជាព្រះជន្មរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ។

ចូរត្រាប់តាមព្រះ ដូចជាកូនស្ងួនភ្ងា ហើយ ដើរក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានស្រឡាញ់យើង ព្រមទាំងប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ជំនួសយើងផង ទុកជាដង្វាយ ហើយជាយញ្ញបូជា សម្រាប់ជាក្លិនឈ្ងុយថ្វាយដល់ព្រះ ។

អេភេសូរ ៥:១-២

ដូច្នេះ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់បានលះបង់ព្រះជន្មរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ ដើម្បីជាប្រយោជន៍

ដល់យើងរាល់គ្នាជាយ៉ាងណា យើងក៏ត្រូវគ្រាប់តាមព្រះអង្គ ដោយការលះបង់ក្នុងជីវិតរបស់ខ្លួន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃយ៉ាងនោះដែរ។ យើងខ្ញុំជឿជាក់ថា អ្នកដែលហ៊ានលះបង់ការផឹកស្រាដោយតម អ្នកនោះនឹងទទួលបានរង្វាន់ដ៏អស់កល្បជានិច្ចពីព្រះអម្ចាស់ជាមិនខាន ពីព្រោះគេបានរាប់សេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ្នកដទៃ ទុកជាការសំខាន់ជាងការសប្បាយរបស់ខ្លួន។

រីឯអ្នកណាដែលអួតអាងថា «ខ្លួនមានសមត្ថភាពអាចនឹងផឹកស្រាដោយទប់ចិត្តបាន» សូមយកចិត្តទុកដាក់ នឹងពិចារណាខគម្ពីរដូចខាងក្រោមនេះ៖

អ្នកណាដែលស្មានថាខ្លួនឈរ នោះត្រូវប្រយ័ត្ន ក្រែងលោដួល។

១កូរិនថូស ១០:១២

សេចក្តីឆ្មើងឆ្មៃនាំមុខសេចក្តីហិនវិនាស ហើយចិត្តព្រហើនក៏នាំឲ្យដួលចុះដែរ។

សុភាសិត ១៦:១៨

មានពរហើយ អ្នកណាដែលមិនកាត់ទោសខ្លួនឯង ក្នុងការដែលខ្លួនរាប់ថាធ្វើបាន។

រ៉ូម ១៤:២២

ជំពូក ទី៨
បើខ្ញុំផឹកស្រា តើវាប៉ះពាល់ដល់ព្រះកិត្តិនាម របស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងដូចម្តេចដែរ?

ទង្វើរបស់ខ្លួនមិនដែលប៉ះពាល់ត្រឹមតែខ្លួនឯងប៉ុណ្ណោះទេ គឺគ្រប់ទង្វើទាំងអស់ តែងតែប៉ះពាល់អ្នកដទៃ រួមទាំងព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច។ ដោយព្រោះព្រះអង្គបានបង្កើតមនុស្សមកឲ្យ «**ដូចរូបអង្គទ្រង់**» (*លោកុប្បត្តិ ១:២៧*) ដូច្នេះ មនុស្សយើងទាំងអស់សុទ្ធតែជាតំណាងរបស់ព្រះអង្គហើយ ជាពិសេស អស់អ្នកណាដែលព្រះអង្គបានប្រោសប្រទានឲ្យក្លាយជា «បុត្រធីតារបស់ព្រះបិតា» ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ កាលណាគេសម្លឹងមើលសកម្មភាពរបស់យើង គេក៏បានស្គាល់អំពីព្រះបិតាដែរថា ទ្រង់ជាបែបយ៉ាងណា។ តាមរយៈទង្វើរបស់ខ្លួនក្នុងឈ្មោះជាបុត្រធីតារបស់ព្រះអង្គ ទោះជាការល្អក្តី ឬការអាក្រក់ក្តី។ ដូច្នេះ គ្រប់ការដែលយើងធ្វើទាំងប៉ុន្មាន ត្រូវធ្វើឡើងក្នុងគោលបំណងចង់លើកតម្កើងព្រះកិត្តិនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយចិត្តស្រឡាញ់ព្រះអង្គ។

ដូចអ្នកដែលអួតខ្លួនថា «ផឹកស្រាដោយទប់ចិត្តបាន» មិនទាន់ចេះប្រព្រឹត្តដោយយោគយល់ដល់ជំនឿរបស់អ្នកដទៃជាយ៉ាងណា អ្នកនោះឯងក៏មិនទាន់ចេះប្រព្រឹត្តដោយយោគយល់ដល់ព្រះកិត្តិនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់យ៉ាងនោះដែរ។ ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះយើងដោយព្រះគុណដ៏ឧត្តមរបស់ទ្រង់ «**ប្រយោជន៍ឲ្យយើង ដែលបានទុកចិត្តជឿដល់ព្រះគ្រីស្ទជាមុន បានសម្រាប់នឹងសរសើរដល់សិរីល្អទ្រង់**» (*អេភេសូរ ១:១២*)។ សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាឧដុង្គឧត្តមលើសលប់ក្រៃលែងណាស់ ហើយព្រះអង្គប្រកបដោយសេចក្តីបរិសុទ្ធ សេចក្តីសុចរិត និងយុត្តិធម៌តាំងពីមុនដើមដំបូង រហូតដល់អស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះ តើយើងត្រូវប្រព្រឹត្តរបៀបណា ដើម្បីអាច

នឹងឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីសិរីល្អដ៏ធំអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គនេះ ហើយលើកតម្កើងព្រះកិត្តិនាមដ៏ប្រសើរលើសជាងគេបង្អស់របស់ទ្រង់ ដោយកិរិយារបស់ខ្លួន? ចុះបើការប្រព្រឹត្តដូចខាងក្រោមនេះ តើអ្នកគិតថា វាប៉ះពាល់ដល់ព្រះកិត្តិនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងដូចម្តេចដែរ?

- យើងធឹកស្រាក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួនដោយសម្ងាត់ ក៏ប៉ុន្តែ អ្នកជិតខាងឃើញយើងប្រើកូនឲ្យទៅខាងក្រៅទិញវាមក។ ពេលក្រោយ គេឮសូរគ្រួសាររបស់យើងឈ្លោះគ្នាក្នុងផ្ទះ ហើយមានសំឡេងក្តុងក្តាំងជាច្រើនផងដែរ។

- យើងចូលទៅក្នុងបារជាមួយពួកម៉ាកយើងម្នាក់ ដែលជាអ្នកមិនជឿ។ មានស្រីៗស្លៀកពាក់សិចស៊ីបម្រើតុ ហើយចាក់ស្រាបៀរក្នុងកែវយើង កំពុងដែលយើងស្តាប់បទចម្រៀងស្នេហា និងសម្លឹងមើលស្រីស្អាតៗរាំយ៉ាងញាក់សាច់។ ពួកម៉ាកយើងនឹកគិតថា «អ្នកជឿលើព្រះយេស៊ូវឡួយណាស់!» ពីព្រោះបងគាត់ ដែលទើបតែបួសជាសង្ឃ មិនព្រមលួចមកជាមួយនឹងគាត់ពេលនេះទេ។

- យើងទៅញ៉ាំការគេ ហើយភ្ញៀវទាំងអស់នាំគ្នាបើកដបស្រាទំពាំងបាយជូរ និងស្រាវីស្គីដ៏ថ្លៃៗ ដែលគេដាក់លើតុ។ ដោយយកលេសថា «កុំឲ្យបាត់មិត្ត» យើងដែលជាអ្នកជឿលើព្រះយេស៊ូវតែម្នាក់ឯង ក្នុងចំណោមអ្នកមិនជឿរាប់រយនាក់ ក៏រួមចំណែកក្នុងការធឹកស្រាជាមួយនឹងពួកគេដែរ «តែកុំឲ្យធឹកស្រវឹង»។ មិនយូរប៉ុន្មាន យើងទប់ចិត្តលែងបានទៀត ហើយធឹកជ្រុលឲ្យស្រវឹងដូចគេឯងដែរ ទើបចាប់ផ្តើមពោលពាក្យជេរប្រមាថ ហើយញ៉ែលេងជាមួយស្រីក្រមុំៗ ដែលបម្រើតុ។

- នៅពេលរសៀល ស្ត្រីមេផ្ទះម្នាក់លេងល្បែងស៊ីសង ហើយធឹកទឹកឆ្មោតជូរជាមួយស្រីៗជិតខាងខ្លួន។ ដល់ល្ងាចហើយ គាត់ចាញ់លុយអស់រលីង នៅផ្ទះរាយប៉ាយកូនៗយំរញ៉ែរញ៉ែពេញផ្ទះ ហើយនាងទទួលប្តីដែលត្រឡប់មកពីធ្វើការ ដោយមិន

បានរៀបចំបាយទឹកស្រាប់។ ប្តីក៏ខឹងនាង ពីព្រោះនាងបានធ្វេសប្រហែសនឹងការងារផ្ទះ ជាហេតុនាំឲ្យមានជម្លោះខ្លាំងៗទៀតផង។ អ្នកជិតខាងទាំងអស់យើញច្បាស់លាស់នូវសកម្មភាពរបស់គ្រួសារមួយនេះ ក្នុងឈ្មោះជាអ្នកជឿលើព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។

ចុះពិចារណាមើល៍ ទង្វើបែបនេះ តើវាជាកិរិយាដ៏ថ្លៃថ្នូរ ដែលសមរម្យទៅនឹងឋានៈជាបុត្រធីតារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់ប្រកបដោយសិរីរុងរឿងដ៏អស់កល្បដែរឬទេ? តើមានភាពងងឹតក្នុងព្រះជាម្ចាស់នៅឯណា? តើព្រះអង្គមិនបរិសុទ្ធដូចមនុស្សដែលស៊ីផឹកនៅពេលយប់ដែរដោយ៉ាងណា? តើព្រះអង្គមិនមែនប្រសើរជាងជនប្រមឹកហើយមិនគួរឲ្យកោតសរសើរ និងលើកតម្កើងលើសជាងគេបង្អស់ទេឬអី? ឬមួយតើព្រះអង្គនឹងមិនដាក់ទណ្ឌកម្មដោយព្រះហឫទ័យក្រេវក្រោធដល់អស់អ្នកណា ដែលហ៊ានបន្ទាបបន្ថោកដល់ព្រះកិត្តិនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គទេ ឬយ៉ាងណា? តើមានអ្នកណាបន្ទាបបន្ថោកដល់ព្រះកិត្តិនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ ជាងអ្នកដែលនាំឲ្យអ្នកដទៃគិតយើញថា ព្រះរបស់យើង ទ្រង់មិនបរិសុទ្ធ ក្នុងព្រះនាមរបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ឬ? នៅថ្ងៃដែលព្រះយេស៊ូវយាងមកដល់ក្នុងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីជំរំជំរះលោកីយ៍ទាំងមូលដោយសេចក្តីយុត្តិធម៌ និងសេចក្តីសុចរិត អ្នកនោះនឹងត្រូវអាម៉ាស់យ៉ាងខ្លាំងបំផុតនៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះអង្គជាមិនខាន។ យើងមិនត្រូវភ្លេចជាដាច់ខាតថា ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់បានសង្គ្រោះយើង ដោយមានគោលបំណងព្រះហឫទ័យឲ្យគេលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនោះឯង (*អេភេសូរ ១:១២*)។

យើងដឹងប្រាកដហើយថា បើយើងមិនព្រមផឹកស្រាជាមួយពួកម៉ាក ឬអ្នកភូមិឯទៀតៗ នោះនឹងត្រូវរងការចំអកឡកឡឺយពីពួកគេ ហើយត្រូវបាក់មុខជាមិនខាន។ ពេលកើតមានដូច្នេះ តើយើងគួរគប្បីយោគយល់ដល់កិត្តិយសរបស់ខ្លួនឯង

ឬព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាជាង? សាវ័កពេត្រុសមានប្រសាសន៍ថា ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានគេជេរប្រមាថ និងរងទុក្ខលំបាកជាច្រើន ដើម្បី «**ផ្ទុកអំពើបាបរបស់យើងរាល់គ្នា នៅលើរូបអង្គទ្រង់ ជាប់លើឈើឆ្កាង ដើម្បីឲ្យយើងបានរស់ខាងឯសេចក្តីសុចរិត ដោយបានស្លាប់ខាងឯអំពើបាបហើយ**» (*១ពេត្រុស ២:២៤*) ហើយយើងក៏ត្រូវប្រកាន់ចិត្តគំនិតនេះ ដូចជាព្រះអង្គដែរ (*១ពេត្រុស ៤:១*)។ យើងមិនត្រូវតែបស្នងទៅនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ ដោយធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាប ព្រោះតែមិនចេះអត់ធន់នឹងគេបង្ខិតបង្ខំឲ្យផឹកស្រានោះឡើយ ក៏ប៉ុន្តែ ត្រូវចេះអត់ធ្មត់នឹងពាក្យគេជេរប្រមាថ ហើយចេះរងទុក្ខ ដើម្បីព្រះកិត្តិនាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាទ្រង់បានរងទុក្ខដើម្បីពួកយើងរួចជាស្រេចហើយដែរ។

ចំពោះអំពើដ៏ខិលខូច ដែលពួកខាងលោកីយ៍នេះបានប្រព្រឹត្តទាំងប៉ុន្មាន ដូចជា «**ការចំណូលស្រា ស៊ីផឹកជ្រុល ការប្រមឹក**» ជាដើម សាវ័កពេត្រុសមានប្រសាសន៍ថា «**គេនឹងត្រូវរៀបរាប់ទូលដល់ព្រះវិញ ដែលទ្រង់រៀបនឹងជំនុំជំរះទាំងមនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់**» (*១ពេត្រុស ៤:៣-៥*)។ រីឯអស់អ្នកណាដែលហ៊ានរងទុក្ខដើម្បីព្រះគ្រីស្ទ ដោយមិនព្រមចូលរួមក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើដ៏ខិលខូចរបស់លោកីយ៍នោះទេ អស់អ្នកនោះនឹងបានរួមចំណែកក្នុងសិរីល្អជាមួយនឹងព្រះអង្គនៅថ្ងៃដែលទ្រង់យាងត្រឡប់មកវិញជាមិនខាន៖ «**ត្រូវអរសប្បាយវិញ ដោយព្រោះមានចំណែកក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានត្រេកអរព្រឹកាយជាខ្លាំង ក្នុងកាលដែលសិរីល្អទ្រង់លេចមក**» (*១ពេត្រុស ៤:១៣*)។ យើងមិនត្រូវខ្មាសចំពោះជំហរការពារភាពបរិសុទ្ធរបស់ខ្លួននោះឡើយ៖ «**បើរងទុក្ខ ដោយព្រោះជាពួកគ្រីស្ទានវិញ នោះកុំឲ្យខ្មាសឲ្យសោះ ចូរសរសើរដំកើងដល់ព្រះ ដោយព្រោះនាមនោះវិញ**» (*១ពេត្រុស ៤:១៦*)។

ដូច្នេះ កុំឲ្យយើងប្រព្រឹត្តអ្វីណាមួយ ដើម្បីការពារកិត្តិយសរបស់ខ្លួន ហើយដោយសារតែធ្វើដូច្នេះ ធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាប ទាំងបង្ខូចដល់ព្រះកិត្តិនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះឡើយ។ ចូរឲ្យយើងលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយហ៊ានរងទុក្ខតែមួយរយៈពេលខ្លីប៉ុណ្ណោះ ដោយប្រព្រឹត្តអំពើដ៏ល្អដើម្បីព្រះនាមរបស់ទ្រង់វិញ នោះយើងនឹងរួមចំណែកក្នុងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គរហូតដល់អស់កល្បតរៀងទៅ។

ជំពូក ទី៩
តើស្រាអាចធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំបានសុខក្សេមក្សាន្តបានដែរឬទេ?

យើងបានលើកឡើងហើយថា មនុស្សខ្លះផឹកស្រាដើម្បីបំភ្លេចរឿងរ៉ាវ និងបញ្ហាដែលកើតមានក្នុងជីវិត ឬដើម្បីកំសាន្តចិត្តរបស់ខ្លួន។ យើងក៏បានលើកឡើងដែរថា ការផឹកស្រាមែងតែងតែបង្កឲ្យមានរឿង និងបញ្ហាមកក្នុងជីវិតរឹតតែច្រើនដែលអាក្រក់ជាងមុនទៅទៀត។ ការនេះមិនសមនឹងហៅថាប្រាជ្ញាសោះ ពីព្រោះវាប្រឆាំងទៅនឹងបំណងចិត្តរបស់ខ្លួន ដែលមិនចង់មានរឿងទេ ថែមទាំងប្រឆាំងទៅនឹងបំណងព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់ចង់ឲ្យយើងចេះទុកចិត្តលើព្រះអង្គក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់ទៀតផង។

ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលសន្យាថា ព្រះអង្គផ្ទាល់នឹងផ្តល់មកយើងនូវ **«សេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះ ដែលហួសលើសពីអស់ទាំងគំនិត និងជួយការពារចិត្ត និងគំនិតរបស់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ»** (*ភីលីព ៤:៧*)។ នៅគ្រាលំបាកព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា **«កុំឲ្យមានចិត្តព្រួយឡើយ ពីព្រោះសេចក្តីអំណររបស់ព្រះយេហូវ៉ាជាកម្លាំងនៃអ្នករាល់គ្នា»** (*នេហេមា ៨:១០*)។ យើងមិនត្រូវការស្រាសម្រាប់កំសាន្តចិត្តទេ ពីព្រោះយើងមានព្រះបន្ទូលនៃព្រះរបស់យើងរួចហើយ៖ **«នេះហើយជាសេចក្តីកំសាន្តចិត្តដល់ទូលបង្គំ ក្នុងវេលាដែលទូលបង្គំកើតទុក្ខព្រួយ គឺព្រះបន្ទូលទ្រង់បានប្រោស ឲ្យទូលបង្គំមានកម្លាំងឡើង»** (*ទំនុកតម្កើង ១១៩:៥០*)។ លើសអស់ទាំងសេចក្តីនេះទៅទៀត យើងក៏មានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ដែលទ្រង់គង់នៅជាមួយ សម្រាប់ជាជំនួយរបស់យើងផងដែរ (*យ៉ូហាន ១៤:១៦-១៧*)។

ចុះជំនួយដែលព្រះអម្ចាស់ផ្តត់ផ្តង់មកយើងទាំងនេះ តើវាអន់ ឬខ្វះខាតពេកដល់ម្ល៉េះបានជាយើងត្រូវរកស្រាជាជំនួយមួយថែមទៀតទេឬអី? តើជំនួយដែលព្រះអង្គប្រទានមក វាមិនល្មមនឹងអាចជួយយើងយ៉ាងពិតប្រាកដក្នុងការនឿយព្រួយ ឬនៅគ្រាលំបាកបានទេឬ? បើយើងពឹងផ្អែកទៅលើស្រា ជំនួសសេចក្តីសុខសាន្ត អំណរ និងកម្លាំងដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមកដោយព្រះអង្គផ្ទាល់ តាមរយៈព្រះបន្ទូល និងព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ ការនេះនឹងមិនឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីព្រះអំណោយទានរបស់ព្រះអង្គថា វាហាក់ដូចជាអន់ពេកនោះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាបង្ហាញឲ្យឃើញច្បាស់លាស់ថា គឺជំនឿរបស់ខ្លួនទេតើ ដែលពិតជាអន់ណាស់ និងពិតជានៅទន់ខ្សោយនៅឡើយ ពីព្រោះយើងមិនទាន់ចេះទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុង។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលសន្យាថា «**គុណរបស់អញល្មមដល់ឯងហើយ ដ្បិតកម្លាំងអញបានពេញខ្នាត ដោយសេចក្តីកម្សោយ**» (*២កូរិនថូស ១២:៩*)។ បើសិនជាយើងរកស្រាដើម្បីបំភ្លេចរឿងរ៉ាវ ជាជាងទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ដោយភ្លឺស្វាង ហើយសង្ឃឹមទៅលើជំនួយដែលព្រះអង្គប្រទានមកនោះ បានសេចក្តីថា យើងប្រមាថមាក់ងាយដល់ព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គហើយ។

ព្រះអម្ចាស់មិនដែលលះបង់កូនរបស់ព្រះអង្គចោលឡើយ។ យើងអាចទុកចិត្តលើព្រះអង្គក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ដោយចិត្តស្ងប់ក្សេមក្សាន្តបាន ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ។ ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់ជាថ្មដា និងបន្ទាយដ៏ពិតតែមួយ ដែលយើងអាចពឹងជ្រកជានិច្ចបាន។ ស្រាគ្មានអ្វីល្អដែលអាចនឹងបន្ថែមលើព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គទាល់តែសោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ ស្រាបានតែបង្អន់ដល់អស់ទាំងជំនួយ ដែលព្រះអង្គប្រទានមកយើង ក្នុងគ្រាដែលយើងត្រូវការជំនួយនោះឯង រួមទាំងធ្វើឲ្យជីវិតរបស់ខ្លួនតឹតតែវេទនាខ្លាំងឡើងៗទៅវិញទេ។

ឯគ្រឿងស្រវឹង នឹងទៅជាល្វីង ដល់អស់អ្នកដែលផ្លាប់ផឹក។

អេសាយ ២៤:៩

ឯអ្នកណាដែលមានគំនិតជាប់តាមទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងថែរក្សាអ្នកនោះ ឲ្យមានសេចក្ដីសុខពេញខ្នាត ដោយព្រោះគេទុកចិត្តនឹងទ្រង់។

អេសាយ ២៦:៣

“ខ្ញុំទុកសេចក្ដីសុខនៅនឹងអ្នករាល់គ្នា គឺខ្ញុំឲ្យសេចក្ដីសុខសាន្តរបស់ខ្ញុំដល់អ្នករាល់គ្នា ហើយដែលខ្ញុំឲ្យ នោះមិនមែនដូចជាលោកីយ៍ឲ្យទេ។ កុំឲ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាថប់បារម្ភ ឬភ័យឡើយ”។

យ៉ូហាន ១៤:២៧

កុំឲ្យខ្វល់ខ្វាយអ្វីឡើយ ចូរទូលដល់ព្រះ ឲ្យជ្រាបពីសេចក្ដីសំណូមរបស់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ដោយសេចក្ដីអធិស្ឋាន និងពាក្យទូលអង្វរ ទាំងពោលពាក្យអរព្រះគុណផង។ យ៉ាងនោះ សេចក្ដីសុខសាន្តរបស់ព្រះ ដែលហួសលើសពីអស់ទាំងគំនិត នឹងជួយការពារចិត្ត ហើយនិងគំនិតរបស់អ្នករាល់គ្នា ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។

ភីលីព ៤:៦-៧

ជំពូក ទី១០
កាតព្វកិច្ចរបស់គ្រូៗក្នុងក្រុមជំនុំចំពោះបញ្ហាស្រា

ព្រះគម្ពីរចែងមកថា «**បងប្អូនអើយ កុំឲ្យធ្វើជាគ្រូច្រើនគ្នាពេកឡើយ ពីព្រោះដឹងហើយថា យើងនឹងត្រូវទោសធ្ងន់ជាងគេ**» (*យ៉ាកុប ៣:១*)។ ខគម្ពីរនេះមិនមែនមានន័យថា មានពីរកំរិត ហាក់ដូចជាមានកំរិតមួយសម្រាប់ក្រុមជំនុំជាទូទៅដែលធូរជាង និងកំរិតមួយផ្សេងទៀត ដែលតឹងរ៉ឹងជាងសម្រាប់គ្រូៗនោះឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ មានកំរិតតែមួយសម្រាប់អ្នកជឿលើព្រះយេស៊ូវទាំងអស់គ្នា ទោះជាក្រុមជំនុំធម្មតាក្តី ឬគ្រូក្តី គឺគ្មានភាពខុសគ្នាឡើយ។ ដូច្នេះ ទាំងគ្រូ ទាំងក្រុមជំនុំត្រូវចេះស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ដូចគ្នា។ ក៏ប៉ុន្តែ ខគម្ពីរនេះបង្ហាញថា ការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះអង្គចំពោះគ្រូៗ នឹងមានភាពតឹងរ៉ឹងជាងគេទៅតាមកំរិតដដែល។

ហេតុអ្វីបានជាគ្រូៗនឹងត្រូវព្រះអម្ចាស់វិនិច្ឆ័យតឹងរ៉ឹងជាងគេដូច្នេះ? ពីព្រោះពួកគេមានកាតព្វកិច្ចធំជាងគេ ដោយសារជាអ្នកដឹកនាំការប្រព្រឹត្តរបស់ហ្វូងចៀមនៃព្រះអង្គទាំងអស់។ ប្រសិនបើគ្រូគង្វាលប្រព្រឹត្តល្អត្រឹមត្រូវទៅតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយធ្វើជាគំរូដ៏ល្អ ដែលក្រុមជំនុំទុកចិត្ត និងអាចយកតម្រាប់តាមបាននោះទាំងគ្រូ ទាំងក្រុមជំនុំនឹងទទួលបានការសរសើរពីព្រះអង្គនៅថ្ងៃជំនុំជំរះនោះ។ ក៏ប៉ុន្តែ បើសិនជាគ្រូគង្វាលធ្វេសប្រហែសនៅក្នុងកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយហ្វូងចៀមរបស់ព្រះអង្គរង្វេងទៅតាមគំរូមិនល្អរបស់គាត់ នោះនៅថ្ងៃជំនុំជំរះគ្រូនឹង «**ត្រូវទោសធ្ងន់ជាង**» ក្រុមជំនុំទៅទៀត ពីព្រោះខ្លួនបាននាំប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់ជាច្រើននាក់ ឲ្យប្រព្រឹត្តខុសពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ។ ការនេះគួរឲ្យភ័យខ្លាចណាស់!

អ្នកដឹកនាំត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួននៅមុខក្រុមជំនុំឲ្យមែនទែន ក្រែងលោព្រះអម្ចាស់វិនិច្ឆ័យ ហើយនិងចាប់កំហុស។ ក្នុងកណ្ឌ១កូរិនថូស ៣ សាវ័កប៉ុលបានប្រៀបក្រុមជំនុំទៅនឹងព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ ដែលកំពុងសាងសង់ឡើងពីលើអង្គព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលទ្រង់ជាគ្រឹះរបស់វា។ ព្រះវិហារនេះ (ក្រុមជំនុំ) គឺជាទីសក្ការៈស័ក្តិសមនឹងយាងព្រះវិញ្ញាណដ៏បរិសុទ្ធមកសណ្ឋិត។ តើយើងជាគ្រូ កំពុងសង់អ្វីពីលើគ្រឹះរបស់ព្រះវិហារនេះ? លោកប៉ុលបានពន្យល់ថា៖

បើអ្នកណាយកមាស ប្រាក់ ត្បូង ឈើ ស្បូវ ឬស្លឹក ដើម្បីនឹងធ្វើពីលើជើងជញ្ជាំងនេះ នោះការដែលអ្នករាល់គ្នាធ្វើ នឹងលេចមកឲ្យឃើញ ដ្បិតថ្ងៃនោះ [*គឺជាថ្ងៃជំនុំជំរះ*] **នឹងបង្ហាញពីការនោះយ៉ាងច្បាស់លាស់ ព្រោះការនោះនឹងសំដែងចេញមកដោយសារភ្លើង ហើយភ្លើងនឹងសាកមើលការដែលនីមួយៗធ្វើ ឲ្យដឹងជាយ៉ាងណាៗ បើការដែលអ្នកណាសង់ឡើងបានជាប់នៅ អ្នកនោះនឹងបានរង្វាន់ បើការដែលអ្នកណាធ្វើត្រូវឆេះ អ្នកនោះនឹងត្រូវខាតវិញ តែខ្លួនអ្នកនោះនឹងបានរួចបែបដូចជាដើរកាត់ភ្លើង។**

១កូរិនថូស ៣:១២-១៥

ដូច្នេះ យើងទាំងអស់គ្នានឹងត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះអ្វីៗ ដែលយើងបានធ្វើពីលើក្រុមជំនុំ គឺជាព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ បើដាក់អ្វីល្អៗ ដែលព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យ ហើយចាត់ទុកថា ស័ក្តិសមនឹងយាងព្រះវិញ្ញាណដ៏បរិសុទ្ធមកសណ្ឋិត យើងក៏នឹងទទួលបានរង្វាន់ដ៏មានតម្លៃថ្លៃណាស់ ព្រមទាំងបានខ្ពស់មុខខ្ពស់មាត់ចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គថែមទៀតផង ពីព្រោះ «**គ្រប់គ្នានឹងបានសេចក្តីសរសើរពីព្រះរៀងៗខ្លួន**» (*១កូរិនថូស ៤:៥*)។ ផ្ទុយទៅវិញ បើធ្វេសប្រហែស ដោយដាក់អ្វីៗមិនល្អដែលព្រះអង្គមិនសព្វព្រះហឫទ័យ ហើយចាក់ទុកថាថោកទាប មិនស័ក្តិសមនឹងឋានៈ

ព្រះវិញ្ញាណដ៏បរិសុទ្ធទេ នោះយើងនឹងត្រូវខាតបង់រង្វាន់ រួមទាំងត្រូវអាម៉ាស់មុខចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអង្គថែមទៀតផង ដោយសារតែទង្វើរបស់ខ្លួនឯង។

ដោយសារមូលហេតុទាំងប៉ុន្មានខាងលើនេះ ទើបយើងត្រូវល្បងមើលចិត្តបុរសមុននឹងតែងតាំងជាគ្រូ ដើម្បីឲ្យដឹងថា គេមានសមត្ថភាព នឹងអាចដឹកនាំក្រុមជំនុំទៅតាមព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់បាន ឬមិនបាន។ សាវ័កប៉ុលបានលាតត្រដាងនូវគុណសម្បត្តិផ្សេងៗ ដែលអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំត្រូវតែបំពេញ មុននឹងឡើងជាគ្រូបាន។ ចំពោះរឿងស្រា លោកផ្តែផ្តាំថា អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ «**មិនត្រូវជាអ្នកចំណូលស្រា**» (*១ធីម៉ូថេ ៣:២-៣ និងទីតុស ១:៧*)។ មនុស្សខ្លះគិតស្មានថា ខនេះអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំអាចផឹកស្រាគ្រប់ប្រភេទតាមចិត្តចង់ផឹកក៏បាន កុំឲ្យតែចូលចិត្តជ្រុលឬផឹកឲ្យស្រវឹង។ ក៏ប៉ុន្តែ យើងមិនត្រូវគិតហួសពីគោលបំណងរបស់សាវ័កប៉ុលនោះឡើយ។ លោកបានសរសេរសេចក្តីនេះ ចំពោះស្រាទំពាំងបាយជូរដែលខ្លួនលោកធ្លាប់ស្គាល់តែប៉ុណ្ណោះ នៅវេលាដែលលោកនៅមានជីវិតនៅឡើយ។ ស្រាទំពាំងបាយជូរនោះបានធ្វើដោយធម្មជាតិ ហើយគេតែងតែបន្សាបជាតិអាល់កុល ដោយប្រើវិធីលាយជាមួយនឹងទឹកជានិច្ច។ ដូច្នេះ ជាធម្មតា អ្នកផឹកស្រាទំពាំងបាយជូរបុរាណដោយប្រើវិធីនេះ គឺមិនត្រូវស្រវឹងទេ លុះត្រាតែផឹកវាច្រើននិងយូរ ទើបស្រវឹង។ ហេតុនេះហើយបានជានៅគ្រានោះ សាវ័កប៉ុលគ្រាន់តែមានប្រសាសន៍ថា «**មិនត្រូវចំណូលស្រា**» បានហើយ។ រីឯគ្រឿងស្រវឹងបច្ចុប្បន្ន ដែលលោកប៉ុលមិនដែលធ្លាប់ស្គាល់នោះ បើសិនជាផឹកតែពីរ ឬបីកែវប៉ុណ្ណោះ ក្នុងរយៈពេលខ្លី នោះត្រូវស្រវឹងហើយ ពីព្រោះគេផលិតវា ដើម្បីផឹកក្នុងគោលបំណងឲ្យស្រវឹងនោះឯង។

គោលបំណងរបស់សាវ័កប៉ុលក្នុងខទាំងពីរនោះ គឺមិនមែនគាំទ្រចំពោះការផឹកស្រាគ្រប់ប្រភេទនោះឡើយ ថ្វីបើអ្នកខ្លះចង់បំពានលើពាក្យសម្តីរបស់លោក ដើម្បីឲ្យមានអត្ថន័យបែបនេះក៏ដោយ។ ផ្ទុយទៅវិញ តាមខ្លឹមសារជាក់ស្តែងនៃវគ្គនេះ

គោលបំណងរបស់សាវ័កប៉ុលគឺឲ្យក្រុមជំនុំបញ្ឈប់ជាមុនថា អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំមិនចេះស្រវឹងស្រាសោះឡើយ មុននឹងតែងតាំងគេជាគ្រូ។ ដូចយើងបានបង្ហាញខាងលើរួចមកហើយ ព្រះគម្ពីរមិនអនុញ្ញាតឲ្យគ្រីស្ទបរិស័ទស្រវឹងស្រាជាច់ខាត ជាពិសេសគ្រូគង្វាល ដែលត្រូវធ្វើជាគំរូដ៏ល្អដល់ក្រុមជំនុំ។ ចុះបើសិនជាយើងយកពាក្យសម្តីរបស់សាវ័កប៉ុលចំពោះស្រាទំពាំងបាយជូរបុរាណមក អនុវត្តឲ្យគាំទ្រចំពោះការផឹកស្រាសម័យនេះ ដែលរមែងនាំឲ្យស្រវឹងវិញ ដោយខុសពីគោលបំណងរបស់លោកដូច្នេះ តើនេះជាការត្រឹមត្រូវ និងយុត្តិធម៌ដែរឬទេ? ប្រសិនបើសាវ័កប៉ុលបានស្គាល់គ្រឿងស្រវឹងបច្ចុប្បន្នដែលខ្លាំងជាង ហើយផលិត និងផឹកដើម្បីឲ្យស្រវឹង តើគួរជឿថាលោកនឹងគាំទ្រដែរឬទេ? ប្រាកដជាមិនគាំទ្រសោះ! យើងមិនអាចប្រើខទាំងពីរខាងលើនេះ ដើម្បីសំអាងថា សាវ័កប៉ុលគាំទ្រឲ្យអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំផឹកគ្រឿងស្រវឹងបច្ចុប្បន្នបានឡើយ។ ដូច្នេះ អស់អ្នកណាដែលផឹកវា អ្នកនោះគឺបានគាំទ្រដោយខ្លួនឯង និងលោកីយ៍ដ៏ងងឹតនេះតែប៉ុណ្ណោះ។

ប្រសិនបើគ្រូណាម្នាក់មានចិត្ត ចង់ធ្វើតាមគោលបំណងរបស់សាវ័កប៉ុលពិតមែននោះ គឺបញ្ឈប់ថា ខ្លួននឹងមិនចេះស្រវឹងស្រាជាដាច់ខាតដូច្នេះ នោះគ្មានវិធីណាដែលច្បាស់លាស់ជាងការតមស្រានោះឡើយ។ ម៉្យាងវិញទៀត ការយកពាក្យសម្តីរបស់សាវ័កប៉ុលក្នុងខទាំងពីរនេះ មកគាំទ្រការផឹកគ្រឿងស្រវឹងបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីឲ្យខ្លួនបានផឹក គឺជាការលាក់ពុតដ៏ធំមួយ បន្លំធ្វើជាគោរពពាក្យរបស់លោក តែការប្រព្រឹត្តផ្ទុយទៅនឹងគោលបំណងរបស់លោកសម្រាប់ពាក្យទាំងនោះឯង។ វាក៏ជាការប្រព្រឹត្តប្រឆាំងទៅនឹងគោលការណ៍ដ៏សំខាន់មួយនៃជំនឿរបស់យើង ដែលលើកឡើងថាប្រជារាស្ត្រដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវស្រវឹងស្រាជាដាច់ខាតថែមទៀតផង។

មួយវិញទៀត សាវ័កប៉ុលបានសរសេរមកក្រុមជំនុំនៅទីក្រុងអេភេសូរថាគ្រូៗជាព្រះអំណោយទានដ៏ពិសេស ដែលព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទបានប្រទានមក

ក្រុមជំនុំ។ គ្រូៗត្រូវមានតួនាទីរៀបចំក្រុមជំនុំឲ្យបាន «**គ្រប់លក្ខណ៍**» ដើម្បីឲ្យពួកគេចេះកសាងជំនឿគ្នាទៅវិញទៅមក រហូតដល់គ្រប់គ្នាក្លាយទៅជាមនុស្សពេញវ័យ ឡើងដល់ខ្នាតកម្ពស់របស់ព្រះគ្រីស្ទ (ការសង្ខេបអំពី *អេភេសូរ ៤:១១-១៣*)។

ក្នុងជំពូកមុនៗ យើងបានឃើញហើយថា ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យយើងចេះរក្សាភាពបរិសុទ្ធរបស់ខ្លួន ព្រោះតែយល់ដល់តម្លៃដ៏ពេញលេញនៃឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនព្រមធ្វើឲ្យខ្លួនប្រឡាក់ដោយអំពើបាបទៀតឡើយ។ យើងក៏ត្រូវកាត់ចិត្តលះបង់សិទ្ធិសេរីភាពរបស់ខ្លួន ឲ្យបានចម្រើនសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ហើយឲ្យបានជួយកសាងឡើងនូវជំនឿរបស់អ្នកជំទែផងដែរ។ ប្រជារាស្ត្រដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ត្រូវចេះយកព្រះអង្គជាទីពឹងជ្រក និងជាទីកំសាន្តចិត្តរបស់ខ្លួនតែមួយគត់ ក្នុងគ្រប់គ្រាលំបាក។ យើងក៏បានឃើញក្នុងជំពូកនេះដែរថា គ្រូៗនឹង «**ត្រូវទោសធ្ងន់ជាងគេ**» ព្រោះតែពួកគេមានកាតព្វកិច្ចធំជាងគេ គឺត្រូវដឹកនាំក្រុមជំនុំទាំងអស់ឲ្យប្រព្រឹត្តតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គ្រូៗត្រូវធ្វើជាគំរូដ៏ល្អ ដែលក្រុមជំនុំទុកចិត្ត និងអាចយកតម្រាប់តាមបាន។ គ្រូៗក៏ត្រូវកសាងក្រុមជំនុំ (គឺជាព្រះវិហាររបស់ផងព្រះជាម្ចាស់) ឲ្យបានស័ក្តិសមនឹងយាងព្រះវិញ្ញាណដ៏បរិសុទ្ធមកសណ្ឋិត តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គផងដែរ។

ដូច្នេះហើយ គ្រូគង្វាលផ្ទាល់ត្រូវតែធ្វើតាមទាំងអស់នេះខ្លួនឯងជាមុនសិនទើបគាត់អាចរៀបចំក្រុមជំនុំឲ្យបាន «**គ្រប់លក្ខណ៍**» ដើម្បីចេះកសាងជំនឿគ្នាទៅវិញទៅមក រហូតដល់គ្រប់គ្នាក្លាយទៅជាមនុស្សពេញវ័យ ឡើងដល់ខ្នាតកម្ពស់របស់ព្រះគ្រីស្ទបាន។ ក្រុមជំនុំមិនអាចធ្វើអ្វីៗបានប្រសើរជាងគ្រូរបស់ពួកគេឡើយ ពីព្រោះ «**សិស្សមិនមែនលើសជាងគ្រូទេ តែអ្នកណាដែលបានគ្រប់លក្ខណ៍ នោះនឹងបានដូចជាគ្រូដែរ**» (*លូកា ៦:៤០*)។

ចុះប្រសិនបើគ្រូបែរជាយកការសប្បាយជាជាង ដោយហ៊ានធឹកគ្រឿងស្រវឹង ដើម្បីកំសាន្តចិត្តវិញ ហើយលទ្ធផលគឺនាំឲ្យក្រុមជំនុំជំពប់ដួលទៅក្នុងអំពើបាបតាមខ្លួន តើធ្វើដូចម្តេចនឹងនាំឲ្យក្រុមជំនុំបានបរិសុទ្ធ គ្រប់លក្ខណ៍ និងបានទៅជាមនុស្សពេញវ័យក្នុងជំនឿ ដល់ខ្នាតពេញនៃកម្ពស់របស់ព្រះគ្រីស្ទកើត? ពុំកើតសោះ! យ៉ាងណាមិញ គ្រូបានតែរុះរើព្រះវិហារបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាក្រុមជំនុំ ឲ្យខ្ទេចខ្ទីអស់ទៅវិញទេ! ទង្វើបែបនេះបញ្ជាក់ឲ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់លាស់ហើយថា ខ្លួនខ្វះគុណសម្បត្តិត្រឹមត្រូវហើយ និងមិនស័ក្តិសមឲ្យបំពេញមុខងារជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់នោះឡើយ ព្រោះតែមិនចេះឃ្វាលហ្វូងចៀមតាមអស់ទាំងមាគ៌ារបស់ព្រះអង្គទេ។ ប្រសិនបើយើងប្រព្រឹត្តបែបដូច្នេះ ក្នុងតំណែងជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ ដែលនឹងត្រូវព្រះអម្ចាស់វិនិច្ឆ័យយ៉ាងតឹងរ៉ឹងជាងនោះ គួរឲ្យភ័យតក់ស្លុតជាខ្លាំង! «**បើអ្នកណាបង្ខូចព្រះវិហារនៃព្រះ នោះព្រះនឹងធ្វើឲ្យអ្នកនោះត្រូវខូចដែរ ដ្បិតព្រះវិហារនៃព្រះជាវត្ថុដ៏បរិសុទ្ធ គឺជាខ្លួនអ្នករាល់គ្នានេះឯង**» (*១កូរិនថូស ៣:១៧*)។ តើអ្នកណាហ៊ានបង្ខូចព្រះវិហារដ៏បរិសុទ្ធរបស់ផងព្រះជាម្ចាស់នេះ?

ឱ! លោកគ្រូអធិប្បាយ គ្រូផ្សព្វផ្សាយដំណឹងល្អ គ្រូគង្វាល និងគ្រូបង្រៀនអើយ គ្រប់គ្នាសុទ្ធតែជាព្រះអំណោយទានដ៏វិសេសពីព្រះគ្រីស្ទដល់ក្រុមជំនុំ ដែលព្រះអង្គបានប្រទានមក ដើម្បីចម្រើនសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ។ សូមឲ្យគ្រប់គ្នាមេត្តាប្តេជ្ញាចិត្តយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់តមគ្រឿងស្រវឹងទៅ ដើម្បីឲ្យបានជួយកសាងឡើងនូវព្រះវិហាររបស់ផងព្រះជាម្ចាស់ គឺជាក្រុមជំនុំ ហើយឲ្យធ្វើជាគំរូដ៏ល្អដល់ហ្វូងចៀមរបស់ព្រះអង្គផងដែរ លុះ «**កាលណាមេពួកអ្នកគង្វាលបានលេចមក នោះនឹងទទួលភួងជ័យដែលមិនចេះស្រពោនឡើយ**» (*១ពេត្រុស ៥:៣-៤*)។ សូមឲ្យគ្រប់គ្នាយកគោលបំណងរបស់សាវ័កប៉ុលនេះ មកធ្វើជាគោលបំណងរបស់ខ្លួនចុះ៖ «**ចូរគ្រាប់តាមខ្ញុំដូចជាខ្ញុំបានគ្រាប់តាមព្រះគ្រីស្ទដែរ**» (*១កូរិនថូស ១១:១*)។

ជំពូក ទី១១
តើធ្វើដូចម្តេច នៅពេលដែលគេអញ្ជើញខ្ញុំទៅចូលរួមក្នុងពិធី បើខ្ញុំជឿថា មិនត្រូវធីកស្រា?

គ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើននាក់ជឿថា ពួកគេមិនត្រូវធីកស្រានោះឡើយ ហើយនៅពេលណាដែលពួកគេធីក វាប៉ះពាល់យ៉ាងខ្លាំងទៅដល់សតិសម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែ ពួកគេមួយចំនួនពុំចេះបដិសេធ មិនព្រមធីកស្រា នៅពេលដែលគេទៅញុំាការ ឬមានគេអញ្ជើញទៅចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀងនោះទេ។ ដូចបានលើកឡើងតាំងពីជំពូក ទី១ មកម្ល៉េះ យើងដឹងប្រាកដហើយថា យើងនឹងត្រូវប្រឈមមុខនឹងការបៀតបៀន ឬត្រូវគេចំអកឡកឡឺយដាក់យើង បើមិនព្រមធីកស្រារួមជាមួយពួកគេនោះទេ។ ដូច្នេះ តើយើងគួរធ្វើយ៉ាងដូចម្តេច?

ទីមួយ យើងមិនត្រូវទៅកន្លែងណាដែលដឹងថា នឹងមានគេបង្ខិតបង្ខំឲ្យធីកស្រានោះឡើយ ប្រសិនបើអាចចៀសវាងបាន។ ប្រហែលជាយើងមានពួកម៉ាកដែលតែងតែបបួលយើងឲ្យទៅធីកជាមួយនឹងគាត់។ បើគាត់មិនព្រមឈប់បបួលទេ នោះយើងគួរតែជ្រើសរើសពួកម៉ាកផ្សេងទៀតវិញ ពីព្រោះ «**អ្នកណាដែលដើរជាមួយនឹងមនុស្សប្រាជ្ញា នោះនឹងមានប្រាជ្ញាដែរ តែអ្នកណាដែលកប់ប្រសព្វនឹងមនុស្សល្ងីល្ងើ នោះនឹងត្រូវខូចបង់វិញ**» (*សុភាសិត ១៣:២០*)។ បើសិនជាយើងកំពុងតែព្យាយាមផ្តាច់ស្រា ឬឆ្ងាប់ញៀន នោះល្អជាងយើងឲ្យនរណាម្នាក់ផ្សេងទៀតក្នុងគ្រួសារទៅពិធីជំនួសយើងវិញ ដូចជាប្រពន្ធ ឬកូនជាដើម។ បើយើងជឿជាក់នៅក្នុងជួងចិត្តរបស់ខ្លួនហើយថា ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់មិនសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យយើងធីកស្រាទេ នោះត្រូវធ្វើអ្វីៗគ្រប់បែបយ៉ាង ដើម្បីចៀសវាងពីស្ថានភាពណាមួយ ដែលអាចនាំឲ្យយើងធីកជំទាស់

ទៅនឹងសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួនបាន។ «**តែបើអ្នកណាបរិភោគទាំងសង្ស័យ នោះមានទោសហើយ ពីព្រោះមិនបានបរិភោគដោយសេចក្តីជំនឿ ដ្បិតការទាំងប៉ុន្មានដែលធ្វើដោយឥតមានសេចក្តីជំនឿ នោះសុទ្ធតែជាបាបទាំងអស់ហើយ**» (*រ៉ូម ១៤:២៣*)។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជួនកាលយើងចៀសវាងមិនបាន ត្រូវចូលរួមក្នុងពិធីការ ឬពិធីផ្សេងៗទៀត ដែលនឹងមានមនុស្សជាច្រើនផឹកស្រា។ នៅពេលដែលកើតមានដូច្នេះ *តើយើងបដិសេធ មិនព្រមផឹកស្រាដោយរបៀបណា ដែលអាចនឹងប្រកាន់កិរិយាត្រឹមត្រូវក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយរក្សាទីបន្ទាល់របស់ខ្លួនបាន?*

ត្រៀមចិត្តគំនិតទុក មុននឹងទៅក្នុងពិធី៖

- ត្រូវប្តេជ្ញាចិត្តធ្វើគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ឲ្យបានគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាជាងដល់ចិត្តមនុស្សមានបាប៖ «**បើសិនជាខ្ញុំចង់បំពេញចិត្តមនុស្ស នោះខ្ញុំមិនមែនជាបាវបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ**» (*កាឡាទី ១:១០*)។

- ត្រូវសុខចិត្តនឹងរងទុក្ខលំបាកដើម្បីព្រះគ្រីស្ទ ដូចព្រះអង្គបានរងទុក្ខលំបាកដើម្បីអ្នករួចហើយដែរ៖ «**ដូច្នេះ ដែលព្រះគ្រីស្ទទ្រង់បានរងទុក្ខក្នុងសាច់ឈាមជំនួសយើងរួចហើយ នោះត្រូវឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានគំនិតដូច្នោះដែរ**» (*១ពេត្រុស ៤:១*)។

- បើអ្នកដឹងថា នឹងត្រូវគេបៀតបៀន ព្រោះតែមិនព្រមផឹកទេ នោះត្រូវរាប់វាជាព្រះពរវិញ។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា «**មានពរហើយ អស់អ្នកដែលត្រូវគេបៀតបៀនដោយព្រោះសេចក្តីសុចរិត ដ្បិតនគរស្ថានសួគ៌ជារបស់ផងអ្នកទាំងនោះ។ អ្នករាល់គ្នាមានពរ ក្នុងកាលដែលគេជេរ បៀតបៀន ហើយនិយាយបង្កាសគ្រប់ទាំងសេចក្តីអាក្រក់ ពីអ្នករាល់គ្នា ដោយព្រោះខ្ញុំ ចូរមានចិត្តអំណរ ហើយរីករាយជាខ្លាំងចុះ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមានរង្វាន់ជាធំនៅឯស្ថានសួគ៌**» (*ម៉ាថាយ ៥:១០-១២*)។

- កុំឲ្យរិះគន់លើបងប្អូនរួមជំនឿរបស់អ្នក ដែលជ្រើសផឹកស្រា ពីព្រោះអ្នកគ្មានហានៈអ្វីនឹងវិនិច្ឆ័យដល់បាវបម្រើដទៃរបស់ព្រះអម្ចាស់បានឡើយ៖ «**តើអ្នកជាអ្វីដែលនិន្ទាបាវបម្រើរបស់គេ អ្នកនោះឈរឬដួលក្តី នោះស្រេចនឹងចៅហ្វាយ** [*គឺព្រះអម្ចាស់*] **ទេតើ**» (*រ៉ូម ១៤:៤*)។ ជាមួយគ្នានេះដែរ យើងក៏មិនត្រូវធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ ដែលអាចនាំឲ្យគេជំពប់ដួលទៅក្នុងអំពើបាបឡើយ ដូចបានលើកឡើងក្នុងជំពូក ទី៧ រួចមកហើយ។ នៅពេលក្រោយ បើសិនជាមានឱកាសដ៏ល្អត្រឹមត្រូវ នោះយើងអាចជួយពន្យល់គេដោយប្រើពាក្យសម្តីទន់ភ្លន់ ឲ្យចេះប្រព្រឹត្តអំពើដ៏សុក្តិសមទៅនឹងតម្លៃនៃឈើឆ្កាងរបស់អង្គព្រះគ្រីស្ទបាន។

- ដូចគ្នានេះដែរ យើងក៏គ្មានសិទ្ធនឹងវិនិច្ឆ័យលើអ្នកមិនជឿឡើយ។ ចៅក្រមរបស់មនុស្សលោកមានតែព្រះអម្ចាស់មួយព្រះអង្គគត់ ដូច្នេះ យើងត្រូវទុកឲ្យព្រះអង្គវិនិច្ឆ័យលើពួកគេវិញ (*រ៉ូមទិយកថា ៣២:៣៥*)។ យើងមិនត្រូវមើលងាយអ្នកជឿព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលផឹកស្រាខុសពីសីល ទី៥ របស់ពួកគេទេ ក៏មិនត្រូវពោលពាក្យក្រអឺតក្រទមអំពីជំនឿរបស់ខ្លួនដែរ ពីព្រោះ «**ព្រះ ទ្រង់ទាស់ទទឹងនឹងពួកមានឫកធំ តែទ្រង់ផ្តល់ព្រះគុណមកពួករាបសាវិញ**» (*យ៉ាកុប ៤:៦*)។ ដូច្នេះ យើងត្រូវប្រកាន់យកចរិតសុភាពស្លូតបូតជានិច្ច។

នៅពេលដែលយើងទៅចូលរួមក្នុងពិធីៈ

- ត្រូវព្យាយាមទៅឲ្យលឿនបន្តិច ដើម្បីបានទៅដល់មុនពួកគេស្រវឹង ពីព្រោះនៅពេលពួកគេស្រវឹងហើយ នោះវាតែតែពិបាក ព្រោះតែពួកគេនឹងបង្ខិតបង្ខំឲ្យផឹក ឬនិយាយចំអកឡកឡឺយដាក់អ្នកតែតែខ្លាំងឡើងៗ។

- ត្រូវព្យាយាមទៅជាមួយអ្នកជឿ ដែលមិនផឹកស្រាមួយ ឬពីរនាក់ទៀត។ គេបង្ខិត

បង្ខំពីរ ឬបីនាក់ឲ្យផឹក ពិបាកជាងបង្ខិតបង្ខំអ្នកតែម្នាក់ឯង។ វាក៏បង្ហាញឲ្យពួកគេឃើញថា មានមនុស្សមួយចំនួនទៀត ដែលសម្រេចចិត្តតមស្រាដូចគ្នាដែរ។

- ត្រូវចៀសវាងទៅជាមួយអ្នកជឿ ដែលចង់ផឹកស្រាដែរ ដើម្បីកុំឲ្យកើតមានការបាក់បែកគ្នានៅមុខអ្នកមិនជឿ ឬមានគ្នាឯងបង្ខិតបង្ខំឲ្យផឹកស្រាខុសពីសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួន។

- ដោយរៀបចំពាក្យសម្ដីទន់ភ្លន់ និងគួរសមស្រាប់ ត្រូវប្រាប់គេតាមត្រង់ថា "*អរគុណបងណាស់! ខ្ញុំមិនផឹកស្រាទេ <u>ដោយសារជំនឿរបស់ខ្ញុំ</u>*"។ យើងមិនត្រូវយកលេសដូចជា "ខ្ញុំឈឺក្បាល" ទេ។ បើអ្នកនិយាយបែបដូច្នេះ វាហាក់ដូចជាជំនឿរបស់ខ្លួនគ្មានតំលៃនោះឡើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ មិនត្រូវនិយាយអួតអាងច្រើនពន់ពេកទេ តែបើគេសួរអំពីជំនឿរបស់អ្នក នោះត្រូវហ៊ានឆ្លើយតបដោយអត្តចរិតសុភាព (*១ពេត្រុស ៣:១៥*)។ អ្នកអាចព្យែកពួកគេដោយយកគួរសមថាអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាមួយចំនួនក៏តមស្រាដែរ។

- យើងមិនត្រូវខ្មាស ឬខ្លាចពួកគេសោះឡើយ ពីព្រោះការខ្នះខ្នែងគាប់ដល់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ មិនមែនជាការទាបថោក ដែលគួរឲ្យខ្មាសនោះឡើយ។

- ជាមួយគ្នានេះដែរ ទោះជាមានចិត្តអង់អាចក៏ដោយ ក៏ត្រូវទប់ចិត្ត ទប់មាត់ផងចុះ កុំឲ្យវាយឫកធំ ឬពោលពាក្យព្រហើនៗ ដូចជាខ្លួនប្រសើរជាងអ្នកដទៃឲ្យសោះ។ «**ចិត្តឆ្មើងឆ្មៃរបស់មនុស្ស នឹងនាំឲ្យទាបថោកទៅ តែអ្នកណាដែលមានចិត្តសុភាពរាបទាប នោះនឹងបានកិត្តិសព្ទវិញ**» (*សុភាសិត ២៩:២៣*)។

- បើអ្នកមិនព្រមផឹកស្រារបស់គេទេ នោះគេមុខជានឹងជឿថា អ្នកមិនចង់រាប់អានគេ ឬអ្នកប្រកាន់ខ្លួនថា ប្រសើរជាងអ្នកដទៃ។ កុំទុកឲ្យពួកគេគិតអំពីអ្នកបែបដូច្នេះ

ឡើយ។ តែត្រូវចេះដាក់ខ្លួនឲ្យរាបសា ហើយរកវិធីផ្សេងៗទៀត ដើម្បីបង្ហាញថា អ្នករាប់រក និងឲ្យតម្លៃលើពួកគេវិញ។

- ដល់ពេលពួកគេស្រវឹងបន្តិចហើយ រួចចាប់ផ្តើមពោលពាក្យអាក្រក់ៗ នោះយើងត្រូវរកឱកាសដកខ្លួនដោយយកគួរសម ពីព្រោះយើងចូលរួមក្នុងកិរិយាបែបនោះមិនបានសោះឡើយ។ យើងជាតំណាងរបស់ព្រះដ៏ឧដុង្គឧត្តមបំផុត ដូច្នេះត្រូវយកកិរិយាដ៏ថ្លៃថ្នូរវិញ ដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ។ បើសិនជាយើងជាប់នៅជាមួយពួកគេបន្តទៀត នោះមុខតែនឹងត្រូវបានកៀរយកទៅ ឲ្យចូលរួមក្នុងអំពើសៅហ្មងរបស់ពួកគេដែរ។
- ពិធីចប់ហើយ នៅថ្ងៃក្រោយ យើងគួរតែរកឱកាសអរគុណដល់អ្នកទទួលភ្ញៀវដែលបានអញ្ជើញយើងចូលរួម ដើម្បីឲ្យគេដឹងថា យើងមានចិត្តដឹងគុណ ហើយឲ្យតម្លៃលើគេ ទោះជាមិនបានផឹកស្រារបស់គេក៏ដោយ។

អ្នកនឹងឃើញថា លើកដំបូងដែលអ្នកបដិសេធ មិនព្រមផឹកស្រារួមជាមួយពួកគេទេនោះ គឺវាពិតជាពិបាកណាស់ ប៉ុន្តែ លើកក្រោយៗ នឹងបានកាន់តែស្រួលវិញ។ មនុស្សមួយចំនួនប្រាកដជានឹងសើចចំអកដាក់អ្នក តែមនុស្សមួយចំនួនទៀតនឹងកោតសរសើរអ្នកវិញ ជាពិសេស បើពួកគេឃើញអ្នកបង្ហាញការគោរពដល់អ្នកដទៃព្រមទាំងអ្នកទទួលភ្ញៀវ។ សំខាន់ជាងនេះឆ្ងាយណាស់គឺថា នៅថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់ជំនុំជំរះមនុស្សលោកទាំងអស់ អ្នកនឹងទទួលបានការសរសើរពីព្រះអង្គ ពីព្រោះបានចៀសចេញពីមាគ៌ានៃអំពើបាប ដោយគោរពកោតខ្លាចដល់ព្រះអង្គ រួមទាំងបាននាំឲ្យអ្នកដទៃសរសើរដល់ទ្រង់ទៀតផង ព្រោះតែឃើញទីបន្ទាល់ល្អរបស់អ្នក ក្នុងឈ្មោះជាកូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ជំពូក ទី១២
ក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់អស់អ្នកដែលជាប់ញៀនស្រា

អ្នកដែលកំពុងតែជាប់ញៀនស្រាត្រូវមានសង្ឃឹមលើព្រះអម្ចាស់ឡើង! ដោយសារព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់មិនសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យកូនរបស់ព្រះអង្គបានស្រវឹងស្រានោះឡើយ ដូច្នេះ ព្រះអង្គមុខតែនឹងជួយដល់កូនណាម្នាក់របស់ព្រះអង្គ ដែលមានចិត្តចង់ផ្តាច់ស្រាជាមិនខាន។ ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់នឹងផ្តល់ព្រះគុណឲ្យទាន់ពេលដែលអ្នកត្រូវការដើម្បីជួយអ្នកយកបានជ័យជម្នះទៅលើការញៀននេះ បើសិនជាអ្នកសូមដោយចិត្តស្មោះសរ ចង់ទទួលយកព្រះគុណនោះពីព្រះអង្គពិតមែន។ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលសន្យាថា «**គុណរបស់អញល្មមដល់ឯងហើយ ដ្បិតកម្លាំងអញបានពេញខ្នាតដោយសេចក្តីកម្សោយ**» (*ទ២កូរិនថូស ១២:៩*)។ ដូច្នេះ អ្នកមិនត្រូវព្យាយាមផ្តាច់ស្រាដោយខ្លួនឯងនោះទេ គឺត្រូវខិតខំព្យាយាមឲ្យអស់ពីកម្លាំងរបស់ខ្លួនពិតមែន តែអ្នកក៏ត្រូវរៀនចេះពឹងអាងលើព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងគ្រប់ទាំងជំនួយ ដែលព្រះអង្គប្រទានមកផងដែរ រួមមានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ព្រះវិញ្ញាណដ៏បរិសុទ្ធ ដែលគង់នៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក និងបងប្អូនរួមជំនឿ ដែលរាប់អ្នកជាទីស្រឡាញ់។

ការញៀនស្រាប្រៀបដូចជាដំបូងដ៏ធ្ងន់មួយ ដែលកំពុងតែសង្កត់ទៅលើអ្នក ដោយលើកខ្លួនឯងមិនរួចសោះ តែបើហៅព្រះអម្ចាស់ និងបងប្អូនក្នុងក្រុមជំនុំមកជួយជាកម្លាំង ទើបអាចលើកវាចេញរួចបាន។ ព្រះគ្រីស្ទពិតជាមានឫទ្ធានុភាព ល្មមនឹងអាចប្រគល់ជ័យជម្នះមកឲ្យអ្នកបាន។ ហេតុនេះហើយបានជាសាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា «**ខ្ញុំអាចនឹងធ្វើ*គ្រប់ទាំងអស់*បាន ដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ដែលទ្រង់ចម្រើនកម្លាំងដល់ខ្ញុំ**» (*ភីលីព ៤:១៣*)។

យើងនឹងត្រូវស្រាលបង ជាពិសេស ក្នុងអំឡុងពេលដែលឃ្លានហួសពីកម្លាំងរបស់ខ្លួន ឬកើតមានទុក្ខព្រួយក្នុងជីវិត ចង់អស់សង្ឃឹមហើយ។ *គឺនៅពេលនោះឯងដែលព្រះគ្រីស្ទមានព្រះហឫទ័យចង់ធ្វើជាព្រះអង្គសង្គ្រោះសម្រាប់អ្នក។* ប្រសិនបើអ្នកគិតក្នុងចិត្តថា “ខ្ញុំនឹងផឹកតែបន្តិច” រួចផឹក គឺមានន័យថា ខ្លួនបានយកស្រាមកធ្វើជាព្រះសង្គ្រោះជំនួសព្រះអង្គហើយ គឺជាអំពើអាក្រក់ណាស់ ស្មើនឹងការថ្វាយបង្គំរូបព្រះក្លែងក្លាយ! ស្រាមិនអាចធ្វើជាព្រះពិតសម្រាប់អ្នកបានឡើយ។ រីឯព្រះដ៏ពិតតែមួយព្រះអង្គវិញ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលសន្យាមកយើងថា៖

គ្មានសេចក្តីល្បួងណាកើតដល់អ្នករាល់គ្នា ក្រៅពីសេចក្តីល្បួង ដែលត្រូវខាងមនុស្សលោកទេ រីឯព្រះទ្រង់ក៏ស្មោះត្រង់ដែរ ទ្រង់មិនឲ្យកើតមានសេចក្តីល្បួងហួសកម្លាំងអ្នករាល់គ្នាឡើយ គឺនៅវេលាណាដែលត្រូវល្បួង នោះទ្រង់ក៏រៀបផ្លូវឲ្យចៀសរួច ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចនឹងទ្រាំបាន។

១កូរិនថូស ១០:១៣

ក្នុងព្រះគម្ពីរវគ្គនេះបង្ហាញឲ្យឃើញច្បាស់លាស់ថា ព្រះជាម្ចាស់ ទ្រង់ស្មោះត្រង់ ហើយអ្នកណាដែលពឹងទៅលើព្រះអង្គ អ្នកនោះអាចយកជ័យជម្នះដោយផ្លូវវាងដែលព្រះអង្គនឹងរៀបចំឲ្យ។ ប្រសិនបើព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសន្យាថា ទ្រង់នឹងរៀបចំផ្លូវឲ្យចៀសរួច នោះយើងត្រូវស្វែងរកផ្លូវនោះជានិច្ចកុំខាន។ យើងក៏ត្រូវរៀនឲ្យចេះវៀរចាក មិនព្រមប្រព្រឹត្តអំពើណាមួយដែលមានលទ្ធភាព អាចនឹងធ្វើឲ្យយើងក្លាយជាឈ្លើយសឹក ឲ្យបម្រើការញៀនបន្តទៀតនោះឡើយ ដោយប្តេជ្ញាចិត្តដូចសាវ័កប៉ុលថា «**ខ្ញុំមិនព្រមចុះចូលក្នុងអំណាចនៃការណាមួយនោះសោះ**» (*១កូរិនថូស ៦:១២*)។

សេចក្តីទាំងនេះតំរូវឲ្យយើងផ្លាស់ប្តូរទំលាប់ក្នុងជីវិតមួយចំនួន ដូចជាឧទាហរណ៍ខាងក្រោមនេះជាដើម៖

- បើសិនជាពួកម៉ាកម្នាក់មិនព្រមឈប់បបួលយើងឲ្យផឹកស្រា នោះយើងត្រូវឈប់ដើរលេងជាមួយនឹងពួកម៉ាកនោះទៀតហើយ ដោយចិត្តមិនព្រមចាញ់អំណាចនៃការល្បួងឲ្យផឹកស្រាសារជាថ្មីម្តងទៀតឡើយ។ កុំឲ្យភ្លេចសេចក្តីនេះ ដែលព្រះគម្ពីរថ្លែងប្រាប់មកយើងថា «**កុំឲ្យច្រឡំឡើយ ពីព្រោះពួកម៉ាកអាក្រក់តែងនឹងបង្ខូចកិរិយាល្អ**» (*១កូរិនថូស ១៥:៣៣*)។
- ប្រសិនបើយើងមានទំលាប់ទិញស្រានៅហាងលក់ចាប់ហួយមួយកន្លែង ដែលយើងតែងតែឃើញនៅតាមផ្លូវក្នុងដំណើរត្រឡប់មកពីកន្លែងធ្វើការវិញ នោះយើងត្រូវតែវាងផ្លូវនោះជានិច្ច ហើយកាត់តាមតំបន់មួយផ្សេងទៀត ដើម្បីនឹងស្វែងរកផ្លូវវាង ដែលព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំឲ្យ ជំនួសផ្លូវចាស់។
- បើយើងមានទំលាប់ផឹកឲ្យស្រវឹងនៅរាល់ពិធីការ នោះត្រូវឲ្យមនុស្សម្នាក់ផ្សេងទៀតក្នុងគ្រួសារទៅជំនួសយើងវិញ កុំឲ្យត្រូវល្បួងណាមួយ ដែលមិនចាំបាច់។

យើងបានក្លាយជាអ្នកជាប់ញៀនស្រាបន្តិចម្តងៗ ដោយសារតែទំលាប់ដែលធ្លាប់ធ្វើតាំងពីយូរណាស់មកហើយ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវរំពឹងទុកថា ការផ្តាច់ស្រាមិនសម្រេចបានភ្លាមៗតែម្តងនោះឡើយ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងនិយាយខាងលើនេះថា "ត្រូវផ្លាស់ប្តូរ*ទំលាប់*ក្នុងជីវិតមួយចំនួន" ដូច្នេះ។ ការស្រេកឃ្លានស្រាមុខតែនៅជាប់ក្នុងខ្លួនអ្នកយូរ ហើយមានមនុស្សមួយចំនួន ដែលមិនអាចបំបាត់ការឃ្លានស្រាផងដែរ។ ក៏ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ ដែលទ្រង់មានព្រះជន្មគង់នៅរហូតដល់អស់កល្បជានិច្ច ទ្រង់ក៏ស្ថិតនៅជាប់នឹងអ្នករហូតតទៅដែរ ដរាបណាអ្នកទទួលបានជោគជ័យទៅលើការញៀននេះ។ ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់មិនទុកអ្នកចោល ឬបោះបង់អ្នកចោលឡើយ។ សូមពិចារណាមើលអំពីព្រះបន្ទូលសន្យាដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គខាងក្រោមនេះ៖

ព្រះនេត្រព្រះយេហូវ៉ាទតទៅចំពោះមនុស្សសុចរិត
ហើយព្រះកាណ៌ទ្រង់ក៏ប្រុងស្តាប់សំរែករបស់គេ
ព្រះភក្ត្រព្រះយេហូវ៉ាទាស់ទទឹងនឹងពួកអ្នក ដែលប្រព្រឹត្តអាក្រក់
ដើម្បីនឹងដកយកសេចក្តីនឹកចាំចំពោះគេពីផែនដីចេញ
ឯមនុស្សសុចរិត គេអំពាវនាវ ហើយព្រះយេហូវ៉ា ទ្រង់ទទួលស្តាប់
ទ្រង់ក៏ប្រោសគេឲ្យរួចពីគ្រប់សេចក្តីលំបាករបស់គេ
ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់គង់ជិតបង្កើយនឹងអស់អ្នក ដែលមានចិត្តសង្រេង
ហើយទ្រង់ជួយសង្គ្រោះដល់អស់អ្នក ដែលមានវិញ្ញាណទន់ទាប
មនុស្សសុចរិតតែងតែកើតមានសេចក្តីលំបាកជាច្រើន
តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជួយឲ្យរួចពីសេចក្តីទាំងនោះ។

ទំនុកដំកើង ៣៤:១៥-១៩

រីឯអ្នកណា ដែលត្រូវស្រាល្បួង តែយកជ័យជម្នះបាន ដោយធ្វើតាមអស់ទាំងបង្គាប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយពឹងអាងលើព្រះគុណរបស់ទ្រង់ អ្នកនោះប្រាកដជាមានពរហើយ ថែមទាំងនឹងទទួលបានរង្វាន់ដ៏ធំទៀត នៅថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់យាងត្រឡប់មកវិញ។

មានពរហើយ មនុស្សណាដែលស៊ូទ្រាំនឹងសេចក្តីល្បួង ដ្បិតកាលណាត្រូវល្បងលឃើញថាខ្ជាប់ខ្ជួនហើយ នោះនឹងទទួលបានមកុដនៃជីវិត ដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់សន្យានឹងប្រទានឲ្យដល់អស់អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ទ្រង់។

យ៉ាកុប ១:១២